

שארית ותשובות מהר"ם לובלין

שאלה א

כופין בשוטים דאי צמלי בדברים לא יוסר עבר וגר"ה כל היכי דקתי יוליא ולא קתי כופין אין כופין אותו בשוטים אלא אומרים לו כבד קדמך חכמים לחייב לטוילא ואם לא טוילא מותר לקרוך עררין כמבאר בחסידות ריש פרק המדיר אבל במומין האם דקתי כדאין ולאו שטופין אותו לטוילא לט"ע שטופים. וכן כתב ספור בדאין ריש סי' ק"ד וז"ל אל שטופין אותו לטוילא בשוטים כו' מוכס שטין וריח הפס כו' וטוילא וכחז כדא"ש דס"ל לרמב"ם הוא מוס גדול כשאר מומין השטופים בלשון חס כן ע"כ ס"ל דבנכנסה דאין שטופין אפי' בשטופין ואם כן ק"ו בלשון דלעיל ואפילו אם חמלא לומר דלא נהיגי' עשה לפשו' בשוטים כי אם סיני שכח אשם בעצירה וכדאיתא בפרק המדיר אמר רב יסודר אמר רב אין מעשין אלא לפסולות ומפסד שם כגון אלהים לכ"ג גרופה וחולס לכן אדיוט מ"מ גורמים לפסול ממנו בכל מיני פרישות דסיני הוא דינא אפי' בכל ארון דלא קתוי בזה טופין וכמו שכתב המדרי פרק המדיר וז"ל שם מיהו בכל הני דלא קתי טופין אלא יוליא ויין כחוסה לא שפין אלא בדברים צעלמא ולא בשמחא דחמירא מנגורא וכו' אבל הר"ם אומר בשם ר"ה דנול לעשות שנקבל גזירה שלא לישא וליחן עמו דשם שיקבל לית גס. וכן כתב מהר"ק שורש קל"א דיטולים להחריס על ישראל שלא לישא וליחן עמו וכו' ובכל חומר שירעו בית דין כו'. ובחשבות בנימין ואב סי' פ"ח אוסיף לומר דיטולים להחמיר עליו שלא לחול אם בניו ושלל לקביו ושלל לעשות שום עונת וכו' וא"כ ק"ו בלשון נכפיה שילובין להחמיר עליהם כל הקומרות הנזכר וכו' לריוק לה גס לרשעה ואפי' דכתב המדרי בנימין פ' שורק נהנו השם שלא לגרש על ידי נתינת כעס חוד ביחא זו חלוצה וכו'. ואפי' בחוק כלים או מלכותיות וכחז שם העוסק לפי שלפנינו מלכותיות שאלין וחלוי בפעלים מקפידים על כך וא"כ לא היו גיטא כיון דלאו להדי שאלין לכך טוב ליתן כעס בידם ממע היינו לחמירא בעלמא. וכן משמע שם בחשבות הר"ה ש"ל בהסכמתו של הכ"ר מדרי דר יוסף על שאלתו זו וז"ל ועוד לה שחשפיתו במאי דאפייסה שיון לה כעס לירש שאל יורוק לה גס מי יבא אחר הדבר אשר כבר עשה. ואפי' שסיים הר"ה ב"ס בחוק דבריו שם ואם חמלא לקבל ימנע ממנה שאר כסות ועונה וכו' משמע מדבריו שאלין כפיה אחרת ללשון אלא זו מכל מה שדוכחנה דבר מוכרח שלא כתב כן אלא משום דהשאלה שפאלס לפיו יחיה שפאלס הוליא מכויו וז"ל חמירא חובעת ממנו שאל לקבל ימנע ממנה שאר כסות ומנע כד להכריחה ע"י שחקל הגע לכך הסיב בלשון זה וכן משמע מחשבת דבריו שכח שאל יתכן שהחייב לה שאר כסות ועונה וכו' כמבאר לעיל וא"כ מאחר שכתבנו דמדינא כופין אותה אפי' בשאר כפיות כ"ס שאלין אלו יולין ללשון כפיות שחייב לה דאיויא כדי לפרנס את עמלה דהא ע"י זה אנו גורמין שחמלא מלקבל גס וספחא שחרי אנו מחייבים לפסותה כ"ס שאלין מדיון להכריחו לדבר שגורם שחמלא מלקבל גס ואף חל"ל שדברי הר"ה שם הם כפשוטם דמה שכתב ולא חמלא לקבל ימנע ממנה שאר כסות ועונה שהוא בא לבאר מסות הכפיה ושאלין ללשון כפיה אחרת אלא זו אפי' מוכרח הוא ששכ"פ אין כופין לאיש שחייב לה דאיוייה דהא סחא אשה יש לה דאיוייה. ואם נאמר שפאלס מחייב להחריס לה דאיוייה כדי שפסידת את עמלה א"כ מה הועיל הר"ה בחת"ק כפיוו וזי איכ"פ הר"ה להשמיעו כפיות אשה שפאלס ופגיה שאל הכניסה לבעלה שום דאיוייה ובסחא שום שום רוב שטול לא השמיעו שום כפיות. ואם יחשקן המחשק להשיב על דבריו אלא על שפאלס כל דבריו ע"י יסוד דברי הר"ה שפסק שפסק הכפיה הוא מוס גדול שפאל' בלשון כופין עליו כמבאר למעלה ומאן נימא לן שאלך אחר דברי הר"ה ולא אחר דברי רבינו ר"ה וז"ל במדרי פרק המדיר שכתב על הא דאיתא בגמ' אמר רב נתנן ונכנסה מומין שכתב דמי כתב רבינו ר"ה דלגבי אשה סי מוס משא אין רחיה להחמיר מוס לגבי אשה דאשה בכל דכו יוחא לה ודע דלא קתי נכסה גבי מוס דאין ואין בדידיה לפסות בלא רחיה בדורה וגם לא נטף אותה לפסות עמו כיון שבה ממחית טענה וכך שמע רבינו מעשה מאביו רבינו יואל הגי ע"כ אף אן נאמר לו שם רבינו ורבינו יואל אינם מסופקים ב"א בלשון

מסכת

נשאלתי ראובן ששאל אשה ושהה עמה שנים ואח"כ נולד ביה חלי הכנסה ל"פ והנה האיש טוען שאין דעתו שכלה להיות עמה גם כסנה יש בדבר ורואה לגרשה וליחן לה כתובתה וסוף ממחנת מלקבל גס חלואי מן השמים ירחמו עליה וסנה נשאלה לבאר אם יכול לטפס מן הדין עד שחקל גיטא אף לאחר חקנה ר"ג שנוסדים צומניו שלא לגרש שום אשה בעל כרסה - ובאם שטופין אותה. נבאר מה היה הכפיה שטופין אותה גס. ובאם שלא תחריה לקבל הגע בשום פנים וסוף ימנע ממנה שאר כסות אם היה חובל להכריחו מן הדין שהוא מחייב עכ"פ להחזיר לה סך הדאיו' כדי שפסידת את עמלה בשלה: **תשובה** אפי' בקצרה הלא דבר פשוט הוא שלפי דין בגמ' שפאלס שטולדו גס מומין יכול לגרשה בע"כ דהא אפי' בלא מומין האשה מתגרשת שלא לדעתה אפי' הקדיחה תכשילו וסלסה כב"ס דלפניו חב"ס דאמרי לא יגרש אדם את אשתו אלא מאל גס ערות דבר כדאיתא במתני' פרק בתרא דגיטין וב"ס כשטולדו גס מומין אלא שחא כיון גס מומין קודם שנתארכה ולא ידע בזה ולא תחריה בזה לעולם כשבה לטוילא מויליא בלא כתובה. ואם נולדו גס אשה שנתארכה כשבה לטוילא חייב ליתן לה כתובתה דנכתבה שדכו כדאיתא במתני' פ' המדיר היו גס מומין וטולדו ביה אפי' אשך לר"י להביא רחיה שמתארכה סוף גס מומין סלל דנכתבה אשך. ונכנסה לרשות בעל. הכעל לר"י להביא רחיה וכו'. וכן כתב הרמב"ם פ"ס מ"א אשוח וז"ל וכן כל האשה שטולדו גס מומין אחר שנתארכה כו' אם רצה לקיים קיום ואם רצה לטוילא יוליא ויין כיון כחוסה. וכן מבאר הסוד דבריו בענין אפי' סימן ק"ו וז"ל ויין כחוסה בכל המומין הכפיות שייכים בלשון וסם המומין כדמכ"ס פ"א מ"א אשוח אפילו אינם גדולים כל כך כלאות המומין בלשון כגון ריח הסוד ודומיין שטופין אותו לטוילא. ונכנסה מבואר בגמ' פרק המדיר דסוף מוס בלשון כדאיתא בתם אמר רב חמאן נכסה כמות שכתב דמי. ועשה לענין דין דין בלשון יכול לגרש האשה בעל כרסה כשביד מוס הכנסה אפי' אחר חקונה ר"ג. הלא כבר כתב בחשבות שאלה וסוף בחשבות הר"ה כל מ"ב שיכול לגרשה בע"כ אפי' לאחר חקנה ר"ג דעל יוליא ביה לא חיקן ר"ג כמו שהכריז שם בדבריו גס חסיד שם שאלה יוליא וטולדו כעס מנה פריעת חתונה רק הכתובה חקל מוס עליו כמבאר שם. וכשדקדק דבריו שם טולדו להוכיח שהוא סובר שטופין אותה אפילו בדים דכיינו שחמירא לריוק לה גס לרשעה או לגורר שלא יסא ויחמו עמה וטולדו יעבו לה שום טובה עד שחקל כעס כמו שכתבנו דהא הר"ה ב"ס כתב שם וז"ל. ועשה שחיקן הגאון ר"ג ז"ל שאלין לגרשה בע"כ אין וכן שחמירא לה שאר כסות ועונה א"כ יפה כח האשה הרבה מנה האיש דאילו נולד מוס זה בלשון אין אומרים יכופה לטוילא אלא חלל טופין אותו לטוילא וליחן כתובה ר"ג כדלעיל יכופה לטוילא לטוילא אלא ולפרנסה. שחמירא בלשון שאלין מויליא אלא לרעו טופין אותו לטוילא ויין כחוסה וכו'. אשה שמתגרשת בע"כ לא כ"ס אלא שרבינו גרשו עשה גדר וכו' עד אלא ודאי יגרשה ויין לה כתובה גס. טולדו א"כ יוליא כתובהה כח האשה מנה האיש וכו'. עד מ"מ כמו שפאלס טופין אחרת לטוילא אף האשה טופין אותה לקבל. כד יך שמתאר דבריו שהוא גס. יסודו דין זה שסובר שמוס נכסה מוס גדול הוא ואף בלשון טופין לטוילא על מוס כוס ואפי' דלא מנס אותו כדדי מומין המומין במתנין דלא כ"ס בלשון אף בלשון חקנה ר"ג כדלעיל אלא אפטרין למנוח שם דלא גרע מריח הפס ומריח החוטם דחשיב שם דמקום ריח הפס טופין. מפני חיי נפש לא כ"ס כדאיתא סברה זו הסם כחוסה שאר זה מוס. למד ק"ו דיון דאף בלשון כופין בזה סה כ"ס בלשון אף בלשון חקנה ר"ג כדלעיל וימיה כשמע דכפיה בלשון איה דומים לכפיות אפיה וכפיה האיש היה בשוטים דעד כאן לא פליגי ר"י ור"ה אלא סיני דלא חקן כדאיתא כופין אלא דמי יוליא במדיר אשתו או נשא אשה ושהה עמה עשר שנים דלג"י כל סך דקתי יוליא היינו כופים אותו וכיון שטופין

ב

[illegible]

תשובה כנה כדי למלאות שאלת כבוד מעלתכם הרומה אחרת
 כי בלחם דברי הספורים מהגאונים הנזכרים נבארים
 מעולם וגם כיום לא בלא סדרב באורות דין לכריע מתוך
 הכרח לא הספיקם לראותם אשר מייחסם להו שזוים אה יעלמ
 דין כ"ה אל דין ירושם רק הם בלא פול סמינ באברה ופאפא
 נאסיומיה מתוך הספר אל אלו נאלי שמאך סאסר מוכח בפאפא
 שזא מוכ נגור. אלא שזל כחו הוצי פאפאן חאוב כל נאס שזל
 ספרען בחלק מ"ו מוכים שזאחון שיא ככחו להא מתאון ולמסור
 בכל חפז ולא יאח כד בחאון למחיה בירו ככו שזלין כד ביו
 למחיה בירו כד' ספרד' סק יע חאלין וגו' שיזי כחאונת אס
 ור"ל קודמין יע שזרי יעל סחאולת כחאון חלקב כד כפאול לבז
 ובלחמ אה רע אורזים נאען סחאולק אקלם מקודם חאוב סר"ל
 ויזיין יע חלקב כפאול סרי לזס כד' בירוס נאען. יע כל יע
 שזלם ספרען בחלק מ"ז אכר סרי לבחור אורזים אלו יאח חאיומיה
 אקלם סחאונת סחאולק אה חלקב נאען. אכל כדיון דין שזר נאח

שאלה ג ואמר שאלתי מעלת מעין שטעט דאורייתא צדוקס
מקלע ער אדער שטענדיג כ"ח סעסמאס האספאס
והיהלם איז דאסלעס נעמטס ווי ליכט טוט שטעטע דאורייתא צדוקס
דוקל דעיעטערע דאורייתא ואלא מעכאנע שטעטס דאורייתא אלס איז
אלס לויט קרקעס ור' בענאסר דה"ס סוף סימן ק"ח ואלן טיילע דבר
דאס ארמנ'ק וסבירא וכו' ארמנ'ק שטעט ומוקלע איז אלס אפאל ער ניש
מוקלע דאס מעסעדיס אלס בעס ער ניש מוקלע שטעטע לויט מעמלע
דעמען שטעטע דאורייתא מעסע זאלו איז שטעטע קרקעסעס כל זע
לשון כ"ח וחסעט מעלעך זאל ראיט מיידען דאס מעסע מ"כ מעסע דין
לדוקע אדער דאס מעסעסעס שטעטע דאורייתא אלס איז ער ניש
קרקעס ור' לא דידעו לטק דעם כ"ח דעס כעריא מעסע מעסע מעדי
סוף פ"ק דמציא דדוקא בעטעס בעטער שייך שטעטער קרקעס פ"ק
וכ"ח נעטע דיוסעס נדיב ג' ח"ב וגעלעס דערייך ראל אלס איז
בעטער שטעטער קרקעסעס בעטער מעסע ער ניש דידעו מעסעס בעטער דין
דעסעס

יורשים מדרום סבוב ופרשו להסחן מרוב וסחלקן מהם ח"כ ויחזו
סבדו ונשאר תחב על יורשים לבד : האמנה חל לא הים בכל
סביבותן: אלא עד תחב סביל או לא נשאר ביד יורשים כדי פריש
כל תחב אלא ח"כ יתן סחלקן מחלקן תחבני על או פשיטא סביס
סחלקן ממייב לנשלים לב"ח מחלקו עד כדי פרישה תחב כי לאלו כל
נכסים לומר ולנכסיהם הכל לחסן בתמקוס סחבין לאחריס. וגם לא הים
סחלקן יכול למשן טענת ב"ח סחלקוהו בתמלעין מה סגנדה נכס כי
אין תחב לא חל על מה נשעאר יומר עד כדי פרישה תחב סביל
לא נשאר ביד יורשים בשמה סגנדה סחלקן חלקו נכדי פרישה סביל
יכול סחלקן למשן הסה סחמתי לך נכדי תחב אלא יורשים סבירי סווא
מזו ב"ח מלומר סגנדה קרקשות סחלס הים לו מקוס לגטות מה סגנדה
סכס סבירי כאלו ב"כ סחלקן חילוי יורש סחבין לבסל לו סבוב רק סחלין
חובו לא חל על סחבאר סמפרישה סבוב כמו נכס לא מלומר יורשים ויורשי
סחמתיי כל עולמס לבסל כל סחבוב סו' עד לבסל ח"כ יורשים ויורשי
לו מה סביס סמבי על סחלקן לבסל סחלקו. וסלס יסמר סוואמר דליון
לומר סחמתי לך מקוס לגטות נכדי יורש דליון סיוך לומר סמפריש
מנכסים סמטועבדים בתמקוס נכדי חורין אלא כספשיטא לו סלס סחלס'
סמור סו' סיומ' ק"ז בסמ' סחבס סרסלס סככל פ' סיומ' ק"ו. וסלס סחלס'
סחלסל סח' רליון ונכסיו יורשו קרקשות ונכסיו רליון ונכסיו וסלס סחלס'
סחמסה. ונשאר חלק סמשון נסרסו וסלס ס' על אכיסס וסלס לעדוק
חילוי סמלוקת ובי' סריון סס סב"ח סל יקבד ובי' עד וסלס מלי נלסוחות
לומר סחמתי לב נכסים נכדי חורין יורש סמשון דסלס סחלס' לא נכסיו
מנכסים סמטועבדים ובי' סיומ' כספס שסעבד סלס חלס' אלא גובין
סשעבד יורש או סלוקס כדלסמרינ פ"ק דב"ק דרליון סמכד כל
סדחיו למשון וכלן סמשון וסכד סדס סחלס ליו וסלס ב"ח דרליון
רלס מוכ נוכס רלס מוכ נוכס וסלס מלי למימל לוי נכסים סחמתי
לכדי ביד סמשון וסלס חלקו וסלס סחקס ו נכסים סשעבד סחמתי
פכ"ל. וסלס כנידיו חלק מלי אספ"י יורשו בתמלעין מ"מ סחלס'
סחובו חילוי חל אלא על ססחלר ורירי לסכיה לבסל כדי חובו ונכדי
ריון סיס רלס יורש לא יכול סחלקן לומר סחמתי לך ובי'. אף סחלס'
לומר לו סלס סחיה סמבאר סס חלקן אלא חלקו דרליון ביטוי וסלס
וסלסיו ירין ביטוי מלי לא סחלקן אלא דלס סיוירי כדסחיה וסלסיה
דלס מלי למימל סחמתי לך ובי' וסלס סיוירי כדסחיה נכדי סמשון
לא נכדי מליס דמלי למימל סחמתי לך מקוס לגטות ממנו סיון סס
כסוססס דנרסלס דמל סממל סווא דס"ח כנידיו ריון וסממל סס
סרלס' ודלס מיויר סלס סיוירי כדסחיה וסלסיה או יקיק עמנו סחלס'
סחלס' דסחס חלי סבוב מוטל על רליון לפרוש מנכסים סררס סחבין
ובי' ע"ס. וסלס לומר דסחס כב"ק חיוירי סעדיין נכסים סחמתי ביד
סמשון סווא סיון וסלס כנידיו ריון כסממל סחלס' נכסים ססמתי
סחלקן ב"ח יורשים סלכו לאכיווד וסלס נשאר סספסדו על חלק
סחן נכסו כסמ' חמיו חל סמטועבדי לב"ח או סמסו דרלס ססל לגטות
עד סספסדו נכסים ססמתי לו יספסד סווא סנע על עמלק נעל חוס
סמלומר סקדס ונכס 'קרקשות וסמתי מקוס לבסל סמקוקס לגטות
ממנו ספסד פסוה סלס סמס סגנדה וסלסיה סחמתי לו ב"ח יסביריה
כמ"ס דר"ן וסרס"ב ובי' ססלס: סיומ' ק"ד וסלס נסמסיה סררס סחבין
מקוסס לגטות ממנו עד סספסדו אסחן נכסים ובי' סמחייב סב"ח
סמלומר לססכר לסמקוקס. וכן סממל ספסד מ' ססיה כסיו נכדי
סלסחלס דכן נכס ורסדן דמיון סל סממל כסיו סממלל סחלס דקוקס נגלס
סדס סחלס סלס וס' רס"פ כסיו סמלס ובי'. דסממל דקוקס נגלס
סלס סיסס סמלס סלס וסלס חל עליס סספסדו וסלס סגנדה סמלומר
לא נכס ורירי לומר לסמקוקס וסלס חל סיסס לסמקוקס קרקס
ססיסס סלס יסבדו נפסדה או סלסחן וסלס מיוו כסח וסגילס פסיוסד
סחלס לרירי סמלומר לססכס חל סגנדה וקל ע"ס. וסוד ר' סחלס'
דכלס לא סיו נכסים שסעבד יורש דסלס סרווייוו סב"ח וסממל
סמל סמיו קסחי ודמיל' סממל מלי סממל וסמתי קרקשות ועליו סגני
ב"ח סחלס' מקוקס וסחלס מלומר וקס' סמלומר ונכס קרקס וסמתי
מקוס לסמקוקס לגטות ממנו דרסד פסוה סלס דיוכל לומר סמלומר
סחמתי לך מקוס ורסלס ספסד סרסדן רלסחיה ססס על סממל
דליון גובין מנכסים סמטועבדים כסיו ר' לך סחלס' כן חלי סממל
סיוך ובי'. ח"ס סכמ' סממל סווא סממלס וזו לפסיוו וסחלס' ס'
לפסיוו ובי' וסמריס כל סקוקס וסלס ובי' לפסיון יסל עליו סלס גובס
סל סחלס' חל לו גובס סמלסיו ובי' ס"ל ססמל סממל סממל רכס
סממלס וסממל סכ"פ וסלס ובי' וסלס סלס סכ"פ לגטות ססמל רכס
סממלס וסממל סכ"פ וסלס ובי' וסלס סלס סכ"פ לגטות ססמל רכס

2

כיון שלא הוציאו שמו או בשום סי' אחד מובסב שכול לידע מחזק
 כך שטוס הוא וכו' צדיקו צדיקו צדיקו צדיקו צדיקו צדיקו צדיקו צדיקו
 בחיפוש ודרישה שלא ילא מעצור שום יסודי דבר שם שם שם שם שם שם שם
 שלא חזר וקו' צדיקו צדיקו צדיקו צדיקו צדיקו צדיקו צדיקו צדיקו
 עדות שהיה הוא וגם סימנים מובסבים כלשון נבחר איים : ואם
 יחשקם מתחשקם שאין זה מל"ח גמור מזה שלא אחד הא"י כי אם
 אחר הייתי אלא ממשאן כשנכר הישראל כ"ל לנד ולא הקדים שום
 דברים אחרים דומים מאן איכז כי חיזוי מאן איכז כי חסא לו חבל
 על פניו וכו' כמו שנחלק בתפנית הא"י כ"ל כדבר כי
 זה הוכיח בין מהר"ר דוד כהן וכו' ע"ע"ל כשאר הוא מוצא
 בתשובת מהר"ר הג"ל בית כ' וכו' צ"ל היות כמה חשבוני מראשונים
 ואחרונים הכלם הסכימו וסודו הכלם למעשה שמקרי שפיר מל"ח
 וגם הוא הסכים שדברי מהר"ר ע"ע"ל הם כדברים וכן פסק
 מהר"ר בש"ע רק שכת' שום מחזירין . ובר מדין דגמורין דין שפיר
 יושבים בבית המעשה כראין הדברים ממש שלא נחזקו כדמיו לנסיד
 רק היה מחזיר שאין שאלוהי יסודי היות רגיל לשמוע בקולפים בבית
 המעשה אלא כמו שפיר דבריו אחריו אחריו היות רגיל לשמוע
 דמיו ממש לאל דכחב בעור כולל מל"ח כגון שאלוהי חס פלוני מה
 היה נאם וכו' : הפן כ"ל מעטם שטועד שזר אחד הים מל"ח שראה
 כדון יסודי שמוך לקראתה אדם ביומו והים קרע בראשו והים לו בנבון
 רגלו עלם יסודי שמוך איכז ביון כל זה הסת' רגיל גמור וכו' כן
 לאלוהי הדברים שהסתי' גם כן כפירי אחד מל"ח וכו' כי היה בנבון
 ועטעם לו נובל ג"כ למאן שריוחא לנאשם כ"ל דממשע פקד בחרה
 דיבמות דסימנים מובסבים דלוריוחא דפרי' שם למחמ' דסימני' ללא
 דלוריוח' וכו' ומסקין כלשמה בחרה דרבה וכוותיה פסקי ריי'ר
 וכו' דכ"ע סימני' דרבה וכאן בשואה סימן מובסב חתפליני ריי'ר
 סבר כי מובסב ותר סבר לאו סימן מובסב ופריש' סי' מובסב אש"ג
 דסימני' דרבנן אסמין כי הלי' אסמין אפי' אלאיור דלוריוח' וכדממשע
 שם בזה' גבי הכו' חיי תלמידים וכן מביא צ"ל הריה ראוהו מראשונים
 ואחרונים שסמקין אסימנים מובסבים וכן פסק בש"ע שם פסק
 דהמותה הדס' סי' רל"ט בשעשע שסגיד כותי חשבה שגבר סמוך לה
 בכפר יסודי אחד והיה לאלוהי יסודי רק פין אחד רואה וכא"י שירח
 ומאלוהי פין ילאו לו פנע ולקח וכו' ומסקין שם דסימ' שהסתי' לא היה
 סימית לפי חומה שהכיר יסודי' אלא שאלוהי שסתי' שהיה סימנים
 אלו נסגר דלוי סמקין עליהם וכו' ממש כנידון דין . אלא שם לפיין
 אם לו בנידון דין הוא מוקרי' סי' מובסב ורלוי' לנביון רלוי' מאלה
 שהסתי' פרט ונמאם בה' לו עלם יסודים בנבון הרגל שזכו סי' מובסב
 כמו נקד ים בדר אוח פלוני דממשע בנב' פ' כל כטון דלוי סי' מובסב
 דלוקי' רב אפי' מתנינן כגון דקלמך נקב ים בדר אוח פלוני דלוי סי'
 דלוקי' דרובא בדר אוח פלוני וכו' ומסקין פ' כי סימנים דלוריוחא
 אי דרבנן פריש' דלוי סי' מובסב דלוי' עדות בדורם מוז וכו' ים לנביון
 רלוי' מתשובת דר"ך סי' ע"ג שכתב ח"ל אפי' לרבנן דכדרי דשומא
 לא סימן מובסב הוא קלמרי דים סימנים דלוי' דמסקין ופסקר נמי
 בדשומא נמי אם פרט ונמאם בשואה שאלוהי שם שומא בתקום נמי
 מאבר פלוני סי' מובסב ונמאם לנביון וכו' וכו' מתקני' ע"ש וכו' בנידון
 דין נמי שאלוהי פרט שיש לו עלם יסודי ברגלו בנאכש בגדול' תלפין
 ליה נמי סי' מובסב לכל דבר תלפין מאן בנבון אחד תלפין סי' מובסב
 אפי' רושם בנבון לא בנבון תלפין סי' מובסב ר"ך כ"ל בתשובה על
 יסודי' שכל לבקש יהודי' שטעב בנבון ומאלה אפי' אחד מה ויטן
 לא היה לו שום עניינא עין חזק ידו והביאה לעיר אולי יכירו
 וקבר שאל בנבון . ואם אחד אחרונים אפי' לא ידו של פלוני
 שאלוהי עליו שטעב בנבון שהיה לו רושם בנבון מאלה תלפין
 שאלה אצטו ומאלה ממש עוקס וכו' אפי' ביד האשה ופסק שאלוהי
 שרי' דנבונותיה ואכזו וקוסם בנבון לו עליו סימן מובסב הוא
 ואפי' שאלה מתקנות ר"ך שרושם לא הוי סימן מובסב כמו שכתב
 כ"י מכל מקום בנבון דין נראה דכ"ע מורד דלוי סימן מובסב
 אפילו כמו דנבונותיה שכתב מהר"ר ב"ח שם אפי' לא ואלו תלפין
 בין עד אחד ישראל אחר מוסק לפי חומה דכדרי' אפי' מתשובת
 מהר"ם כסייכים למיימוני דכלל מה דמסקין ישראל בעדות אפי'
 מהמון עכ"ל במל"ח וכן כתב ב"ח סימן רל"ט וכן מכל סתין
 יעמין נראה שהאשה הסתמרה שריח לנאשם לכל נבון ים תלפין
 ומה ש"ה נראה בדמיון סקולותה כדמיון למאן חשב הסגירות נאשם
 מאיך בן מהר"ר גדלים וכו' אפי' חסן המלך מהר"ר צ"ל וכו' :

שא ליה

המגדלי פרק בחרל דיבמות וכן בהגשות מיימוני כחז ראו"ה
דיינו דוקא קסיה סולק לסלחם לברוג וסיה בחרל בהלמחם אל
אם סלך סמוך למערכת ההלמחם לקבוע שלל ביהם כהא לא אמריק
דדמי שסרי נגוע הוא שסולקיה ביהם לא ארם כלי זין לאחא
ההלמחם וכו' ועוד לא אמריק מת בהלמחם דלמריק דדמי וכו'
נכרז אח מה במקום ההלמחם וכו' ואם מת או נכרז בחרוק מקום
שלא סיהם ההלמחם היינו כחמ על מפרו ומיחרי ראיהם מפרסומי
וכ"ס בגדול דידן קסיה אחר ההלמחם וחיילת הסם לא עדיף משאר
לכסיה וגלגליה ולכן לא שייך לומר כהא דלמריק דדמי וכו'
אחר בהלמחם נעשים שאין נאמן כ"א במסיה ל"ח דבשלמא ישראל
המתכוון כך להסיר ד"ח דבשעת ההלמחם קבול לבו להסיר ולבסיר על
ההמחם ודבר ההוא לא יחול אלב עכ"ס שמכפר המעשה ל"ח ולא שם
כוונתו לשם אותו דבר אינו אומר אחר בהמחם כ"א כאלה רשע
וכברא נחמת דלא שייכא גבי עכ"ס וכן הסכימו הר"ר נחן וכו'
ורבינו שמחה דברינו שמואל עכ"ל וכו' לפי מקלח הפוסקים דס"ל
דלפילו בעת מהלמחם א"ל וקברתיו וס"ל דהסווא בעיש דעד אחר
אפשיטא כמו שכתב הר"ב"ם בתשובה וכן שכתב בסוף דבריו וכו'
עד א"ל בהלמחם לא במים א"ל וקברתיו וכן הסכימו כל האחרונים
ז"ל אלא כיון שיהא מפי הר"ף והרמב"ם ז"ל ראוי לחוש לדבריהם
והביא הרשב"א מאמר מי יקל ראשו ולא יחוש וכו' מ"מ בגדול דידן
דבר פשוט הוא לכל הדעות דל"ל וקברתיו : אלא שיש לנעול דין
להחוק ולומר שגדול דידן לא הוצרכו א"ל המל"ח אלא שמו ולא
שם עירו . שמאר אותו ישראל שהיה רגיל תמיד לשחוק בקלפי וחו ולא
וכבר הרמז"ם והעורר הביאו וז"ל ישראל שמאר מת יסודי עמנו במקום
פלוגי וכך דאורכו וכן סמינו און אומרינו באומה לדעת פלוגי הוא
עד שיעד שהוא פלוגי ויכיר שמו ושם עירו וכתב סדר המגיד סוף
בחוסיפס . מ"מ אומר אני דנגדון דידן קסיה הסויה עבד בחרוב
הסודים וסיה מכיר כל הסודים שברובם ואמר אותו ישראל קסיה
רגיל לשחוק בקלפים . ואין ידיעין שלא הוזהר כל ישראל שיהא
שומאם ס"ל זה וקסיה רגיל כמו שמאר המגיד אלא זה אינו כאלו
פירש שמו ושם עירו ועדן מייסד אחר פשיטא דלא חמר על עיר
אחרת אלא על פה ססיה רגיל ודר זה ומכיר הסודים . וכו"ה דלמא
ישראל אחר הוא דהא כהא בלחם ספק הוזהר אנשים אמרים בשם
זה וסכיה דהוזהר חיישין לתרי יוסף ב"ם כמו שפסקה הפוסקים
מהסווא דלחיה בפרק בריה דרבנן יתחק ריש גלותא כוס אולי
מקורב"ב לאספמיה וסכיה מי חיישין לתרי יתחק א"כיי אחר חיישין
רבא אחר לא חיישין . וספקו הפוסקים כדכא ופי' רב"י רבא אחר
לא חיישין כואלי ולא הוזהרו אלא סכיה דהוזהרו מודה וכו"ה הרשב"ר
ול דברי הרמב"ם ז"ל וכו"ה סקור בשם י"א מ"מ כהא בגדול דידן
ליחא . אחר דהא דיוען פלג אלוהא אחר פה ישראל קסיה שומאם
זה קסיה רגיל לשחוק בקלפים אלא זה ויש לדמותו לכא דסווא דלמא
וי ליה לפרשא זיחא דפומבדיתא דשביב וואסיכוס רב יוסף
דלביסאורן כמא' בהגשות מרדכי סויה בימות משה' עכ"ס שמאר
בשעת שדמורו למהם הטעם לא משעתי כ"א פסא אחא ברחבי יסודי
בין יקוליה לארוויק קסיה מולך לערין שגלחא מר' יסודי' לאחיה
ביקוליה וסודיו אשמו משום מל"ם ע"י שגלחא ל"ח אם קלחם המעשה
אפ"י שלא הוצרכו שם הסודים כחמריקן פ' בחרל דיבמות בעשדן
דפרסא זיחא דפומבדיתא וכו' בגדול דידן סכיה שמו ועוד כרי
כתב ה"ה על דברי הרשב"ר ואני אומר שאין בהוזהרו אס ידוע שהאחר
קיים משיחין אשמו של זה ושמוהו הוא אלל אס כיון כהן ב' ואין
ידוע בחדא מהם שיהיה כיון בודאי א"ל משיחין אשמו של אחד מהם
וכו' כרי כתב שד"ח שאל האחר וכו' ואני ח"ל כולנו חיים ולא
נפקד ממנו איש אחד שיהיה שמו כשמו שמוס קמא אס הוא וגדולה
חו ככתב הרמב"ם וכן הוא בחוספוס וז"ל אלל אס אחר קילא מעמנו
מסיר פלוגי ומת מתקפין בלחמה סכיה אס לא ילא אלא הוא מתכא
כרי שכתב אפ"י קלא הוצרכו שמו ואין מעירו דין בחפוס סכיה ועל
יסוד אס נהא בריש' חבובתו כלל י"ח על עד חחד שהעיד שחלוקי
כן מ' ל סרג קרוב לפא"ם מ"ש שכתב שהרבה סקילו ח"ל בעיגון
אפ"ס בגדול אס . ועוד גדולה מהם כתב בהגשות שהייכים לתיימו
ז"ל אחר בהגשות"ם לא העיד בפירות פלוגי נכרז אלא אחר הסודי
מסיר פלוגי בחסם יצדק שלא ילא מלמחם העיר שום יסודי הר"ה סדר
לאחר חר ב' אס דלפ"י לרבא ל"ח חיים לתרי יתחק כהא חיים

מדרים

שאלה 2

לובלין

1

כמו שכתב ס"ה ובי' מצינו וגם שפיר' שיירות כלומר עד לאחרי
 חרתי לרשעותא אבל בחדא לרשעותא לא חיישין ואי' בנדרן דין של
 כוחא בלאווי עיר איש אחר בשמו יודא אחי של קרפסל בודלי
 לא חיישין לאחר ועוד בלתי ספק על אותו יודאי בסיס חוקרים
 אחיו כגורו כמו שכתב דומה לזה מהכחי' סימן קס"א
 ואין להאריך בזה : העדות כי' שיש לו לסמוך עליו להחרי' האש
 הכל' הוא העדות כי' שהעיד כמה דלמון בן החרי' שמואל הכל'
 וז' דאם ועודדו'ע' ליסבסמק'ע' האם לפי חומה גמולתו וז' דער
 רואה האט אים גמולתו דאם ער האט סורג געוועזן אחי על
 קערפסל כאשך בעיד' ב' כחריאל כ"ן אור דער אי' ועודדו'ע' הכל'
 האט מעלמו גמולתו מיר דא דיוורים בלי שום שאלה כלל .
 ועוד העיד כמה כחריאל במס' מלך חז' בעדות כי' איין עבדים
 הייסע' ועודדו'ע' ליסבסמק'ע' וכו' האט געזאגט וז' ער האט מיט
 דעם רואה נעטער דעם געוועזן דא האט ער אים געפרעגט ער
 זאל אין דאס ווארשייט זאגן מיט דען יודאי קערפסלס ברודער איז
 דאך נאך אלס פאר זאכער דא האט ער אים גענטפערט און געווארען
 דאס עס זיין ארבעט איז וואס זאל ער פיל לייקענען מען ווערט
 אים דאך שוין דאס יודאי וועגן יט אס ברענגען . עד כאן לשון :
 וכבר כתבנו בשם מהר"ם שטערנ'ס הספ"ק' אמי הרגתי אמי
 מהני במל' ולא אמרינן דלמירמא איהם קאבעיד אלא' מוכח
 מדבריו וכו' . וכן משמע בנדרים פירק בחרא דרשומה גבי כהוא עובד'
 דעבד' דסוי קאמר ליהר'אל . קטול אשפסחא ושדי לחיחא בשבחה
 וז' לא קטילאך לך דרקטולא לפלוגי וכו' משמע אלא אש אחר
 החמא במל' אמי הרגתי לפלוגי נאמן וכן משמע מדברי הטור א"ה
 סימן י"ז ושפ"ט הוא . ואם יעלה על לב ב"ד לחלק ולומר שבעדותו
 של כמה כחריאל אין זה מל' לפי שהעבד' שאלו שפיר' מל' לא
 מה נעשה עס יודאי . אף אחר האמר לו בלא חכם מהכרי' בת"ה
 בסימן רל"ט חז' מ"א דאם רחמי' שפסולין אותו ישראל וכו' לא
 חשיב מל' לפי במרגיש שיש להם נפקותא בדבריו ומוקדק' אכל אש
 שולאין אותו עבד'ם שלל בפני ישראל והוא חשיב חשיב שפיר' מל' .
 ואצ"ג שדר"ג בתשובותיו פלוג על זה בעובדא אש אחר שכל'
 בעל' למוגפלי' והמר שם וכו' . והבי' הביאו סימן י"ז מ"א דאם
 להכריע לדעת מהר"א שראו אחרון טפי ובפרט דין' עיגולא דקילו
 חכמים ובלא זה הלא בעדותו של רמב"ן בן החרי' שמואל אין לסקק :
 דג' שיש' לסמוך בעדותא דהאי חסידא על עדותו של כמה ארביס
 בן כחריאל שהובנה ב' שנים שפיר' שפיר' דאם על כמה יודא
 הכל' מחמת הסימן שפיר' לו פלג ורשום של מכת מרד בדר השמאל'
 ואצ"ג דלכשי' או סימנא דלורייחא או דרבינן ולא אפשטא הא
 הוסכם מכל הפוסקים דסימנין מונסקים בוי דלורייחא וכן משמע
 בגמרא פירק בחרא דרשומה ובפרק בחרא דבבא מילתא מוקדמא והא
 בשמא סימן מונסק קמפלי' וכן גבי גיטין כח' אוקדמי' נקב' ש
 בדר אות פלוגי וכו' וכן משמע מדברי' הטור וכן בדר' מאחר שפיר'
 ודקדק' שיש' לו רשום בדר שמאלו מהרש"א בוי כמו נקב' ית בדר אות
 פלוגי וכו' סימן מונסק ואצ"ג שאלו הסי' כלל כי אש הראש הלא
 גדולה מו' כח בדר' בתשובותיו וביאור' אש כלל כי יודאי אש שפיר'
 בנדר ומואל יודאי אחר מה ויען שאלו הסי' בו טעינת עין חקד' ידו
 וסביל לעיר אולי יסירו וקבר' שאלו הגוף ואשם אחר האמר אין
 זאח כי אש ידו של פלוגי שאמר עליו שפיר' בנדר שפיר' לו רשום
 באצטו מול אש חסד חסול שפיר' באצטו ושאר עשיר' עליו שפיר' בנדר
 הא' ביד הוואה וסורס שאמרו על אותו שפיר' עליו שפיר' בנדר
 פירא דקמפומית אצטו ורשום בדרו לו עליו כוי סימן מונסק
 והמניין עליו אשיל' אלאסור דלורייחא וק"ל בנדרן דין' שדרק
 לומר בדר שמאל' ואצ"ג שפיר' בדר' בתשובה שפיר' להחרי' על ידי
 בנדר סימנים ורשומים בגופו ית לחלק בין רשום ית לרשום שפיר'
 וק"ל . ובי' הראש' בתשובותיו כלל לא סימן ז' וסביל' הטור סימן
 קי"ח חז' אכל אש אחר סימן מונסק כגון סימנים אחר מליכיו
 או יחד בנדרו או בידו או שום שפיר' בנדר מליכיו סימנין עליו .
 וכל' זה לא נחביתו ורשומים בגופו ית לחלק בין רשום ית לרשום שפיר'
 מטעם זה הלא ית כדאי להחריע בעדותו שני חלקים הראשונים בלי
 קום ספק . ואי' האשם שאלו מותרת לישא' בלי שום ספק וכן
 הסכימו לשריחא דילם מגדולי בעלי הוראה וגאונים עולם כבשר יראו
 עיני הקורא . הללענ'ר כחביתו נאם אשפיר' אשפיר' אשפיר' גדלים
 זל"ס אס' סתן סתלן מגדולי מהר"ן כ"ן זל"ס :

שאלה

שאלה 1 על דבר האשם שהובנה ב' יודא ב' כחריאל
 אחי של כמה' נתן כמס' קערפסל כנלכח עמי בוס
 מהרש"ק וטעמא בנדר נפשה על שריחא דילס וחבילת חבילת של
 טריות ביד : ואמר הכה חלתי שנות ימיני ונכחם ממני כזה
 אותו מטע' מתמיני' הכורס אשך לקחם נפשו שמן מהו ולא לול
 כעת לאלה ולכל' בדר' . מ"מ להפארם האשם הכל' . ומפי' שש
 הענוותה כי רב הוא לא יולתו מלכח' ידי מלכח' שורס או
 שריחא למות דעמי נס אשכ' אף שלל יהיה כחמול בשלוש ולי
 יקס' ס' לקראתי ודבר מה ירחי :
והנה עברתי בעדיות שאל' ועיקר העדיות אשר יאמר
 פליס כי הוא זה שכולל להעמיד ליכוד ימוכד לבנות
 עליהם שריחא דהאי אחתה הכה כס' . האחד . העדות שהובנה
 יוס' א' י"ד שנת שפיר' לפי' שהעיד כמה' ארביס בן רמון וזה
 לשון בשלן אשכ' דאם אף ארביס האל געטערט מן כמה כוחים
 הן על ידי דאם מען איז געקאמען צו ריידען און' ל"ת דאם כמה
 כוחים האכטן געזאגט אריות הכורס כי'ד כמה יודא אחי של קערפסל
 דאם זיאל האכטן מצי' געוועזן דאם ער איז נרג' געווארען מן
 הוואל פאוועל ע"כ לשון וז' העדות שהובנה ב' יוס' שנת שהעיד
 כמה' רמון בן החרי' שמואל חז' כל' עס איז נוא' ג' שיש און'
 דעם מכס' ו' יורב'ג' כאב אף אימער דערין געטערט מן
 כמה אי' לפי חומס דאם דער פאוועל האט סורג געוועזן כמה
 יודא כי'ד אחי של קערפסל און' זיין אייגענער איידעם האט מיר
 געזאגט כמה שפיר' דאם פאוועל פאר דען י' יודא סורג געוועזן
 און' ו' יורב'ג' איז דאם גאנץ מקום פול דאם פאוועל האט סורג
 געוועזן כמה יודא הי'ד . די' נ' שהעידו ששמשו מפי כמה אי'
 מל' שסורג כמה יודא הכל' ואל' ק"ל בא' אש פלוגי מה אש
 פלוגי נכר משיאין אלא אשון וכן האמר ב' שפיר' ממנו וכעיד לפני ב"ד
 משיאין אש אשון . כדאמיר' בפרק בחרא דרשומה וכו' בנדר' כרא' אש
 בתשובה דכל הוי עובדי' דפירק' בחרא דרשומה דמל' נאמן לא
 שפיר' אחר דבריו בדר' אלא שפיר' דברי' דברי' כרא' ברא
 והשמידו לפני ב"ד וכו' וכן פסק הטור א"ה סימן י"ז והוסכם מכל
 האחרונים . ואם יעלה על לב בעל' דין לחלק ולומר שכל המל' אש
 פלוגי מה אש פלוגי נכר און' חולין לומר קראוהו שמה או קראוהו
 שפיר' וכן משמעות דברי' עובדי' דפירק' בחרא דרשומה אכל בנדרן
 דין' יודא הוא בלתי ספק שהריס מהא' הנהריס שהגידו שפיר'
 פמר יודא הנהריס ליעל מהא' פאוועל לא הוי אלא הכריס בנדר
 בלתי יודא הנהריס לבדו העגל' פלוגי . וגם לא מלאהו נכר כי לא
 טרע הדבר כי אש ער שמאל' הפריים הגלגול והנהריס ועל ידי
 ז' נחש' הכורס כחבילת בלאווי עדות שהובנה ב' יוס' וז' אש
 כ' חמו' גש' אש ודאי אשון סה' שפטו בלאווי דעין שפיר'
 הכורס הנהריס על בודאי ע"כ נכר כ' שפיר' הנהריס כחבילת
 בלאווי עדות שהעיד כמה כחריאל בן מהר"ר מאיר אף אש אחר
 לו שאלו חולין לומר שמה קרס' הענין שפיר' אחר דומן אלא הכריס .
 וסוף בנדר' במל' נחביתו וחבירו נחביתו וכבר כתב מהר"א בנדר'
 סימן רל"ט שפיר' ששמשו הכריס שפיר' אש אחר סיפ' נחביתו אף
 שפיר' לו אי' אש שפיר' לוס הכריס נכר יודא אחר וכו' שפיר'
 מותרת וכן פסק מהר"ק בשורס קר'א שפיר' שפיר' מפי עבד'ם
 מל' נאמן או שאלו חולין שפיר' בעלמ' נכר לוס הכורס הרגו
 אף שהעיד שפיר' שפיר' אש חולין לומר כן ובי' מהר"א י'
 בנדריו סימן קס"א וז' אש כן ביו' שפיר' אותו שפיר' בנדר'
 מלא שפיר' הכורס לא דייקין בנדרים שפיר' ידע שפיר' הכורס אלא
 אמרינן ששם בנדריו מהונו או מאווי' שפיר' עס הרגו שפיר' .
 ובי' דאם מל' מהר"ם שפיר' מיינוני ובי' בנדר' סימן הכל'
 דלא חילין להחמיר בעניני' אלו ובי' דאם מל' מהר"ם דאש' אחר
 עבד'ם אמי הרגתי אש פלוגי מהני במל' ולא אמרינן דלמירמא איהם
 קא עבד' אלא' מוכח מדבריו ומסיק שם ובי' לשאר התחלואה
 דלא חילין להחמיר בכל' הכי אלא' מוכח ע"כ . אכל אין להסחפך
 באש' אש מאחר שהעידו יודא אחי של קערפסל נכר מעט'ם
 פאוועל לא נגר' מהא דאיהם בנדר' ברי' פירק האשם שלל מהר"ם
 יתק' ר"ג בדרחמי' דר' בי' כוס קאילו קארי'ע' לאשפיר' וסכי' מי
 חיישין לחרי' יתק' או לא אבי' אחר חיישין רבא אחר לא חיישין ופסקו
 הפוסקים בדר' ופסקו הראש' והרי' דאש' חיישין אלא' כוחין
 שני יתק' ר"ג בלאווי מקום וגם אותו שני אין יודעין היכן הוא

והדברים פשוטים ואין לריך בשם. ואם מאיר בן מנחם גדלים
זלזלים חזן סמלך הגאון מהרריץ כ"ז זלזלים:

שאלה ט מעשה היה בק"ק ואסתר אביבה הנפלה לפני יום
 שהיה אחר רבינו ויהי לו עוד אח אחר וחללה לפני
 סוחר שם בשתי רגליו וזו אחת מהמטות שיש לנו ונפשו
 להמורה אם הורה כיוון משום שהיה לו לחתום למח שבחב' כ"י
 כסדר חילול שם י"ח לו אח זכירה חתן רגליו בבית אחת
 קלא יחא חילול פסולל שצריכה ע"ל כל האחרים וגדרתיה ממנו
 לשב"י לו דעתו והסבחתו בדרוש ז"ל. וזה אסתר כשכחתי לו :

תשובה מ"ד כיסא האקדמיה בגרניו המהגב הפשוט אלאו נוסגין כדברי המדריכי שכתב פרק מלוא תלייה דף תניס שחוקן בשתי רגליו וטובתו להחזק מתחלס סרגל סימון של כל אדם ונחמ"כ השמאל שהוא ימין ידיו ונראה הסעס משום דמסכתבר כל עי דעה הסמ"ג דס"ל דאפילו אקדמיה סימון של כל אדם ויח"ל עני תחלס ברגל שהוא אפילו פסולש שאלו לומדין ברגל רגל ממוצעת שכתבו ברגל סימניה כחב מורי אפילו הוא אקדמיה חבוב סימון מאחר שסלריסבס חורס ימין כפירות חדש שסרי כחזון חלון לרליעס שאלו למדין ימין . וסס אין שייך להחזק שסרי אין חכ כז יוסר במצו סמ"ל . ונחמ"כ שספור אפילו שהוא כנדרסל עיפ כתב וי"כ אומריס עמ"ל . ונחמ"כ סימון של אפילו סמאל של כל אדם וס"כ סמאל דבכ"ג אומריס חספיליו סמניה כשמאל שסאלו שסאלו כל אדם כע"ל

[illegible]

שאלה ח על דבר העדות שהובנה בקאנטעמאטיב'על על הריגה יסודא בן משע חושב ק"ק ריבנצ'ער גראל דבר פשוט דאשמו קריא להכחש שקרי העידו שני עדים בראשון מח הכס לשלשן העדות כהכחש בבניית הס"ק הוא קרר ורובו מוכיח שכחשו כי מתחילת דברי העדות הראשון להכשמים שאלו חזינו ובכרע על רלאו דא בין איך רואים דעם וואלצין געשפרונגען און האב געמיינט דער יסוד' בן משע חושב בריבנצ'ער אונטער גאלטעט אונטער חושב דעם סאפ' וואס געטאכטן דא איז ער פאר עווענטוען אונטער דער קאפף האפט וואס געטאכטן אן קאק וועט וועלען מונגעסן וועטאנר דאכט מוכין מענטשן מ"מ מתאחר כעסוף דבריו ואחר בפרוט שברים אח ראשו ורואה אותו שמה אין כך עדות גדול מזה ואין חולין שמתאחר דבריו קאר האפער בעינין וכן קען וכן עבראנוש געזאגטען סבא חת היסודים והמברים וואל האב חסיד העולם וברח וואל'ס כעסלעס סבא בעלגליס מתאחר ראשו ראה שמה דהא אפילו בזה אחד ואחר איז הרגשו ק"ל דמיאש דפליגין דיבורים ומועטעס דאן רואים משיש רעט ומולין לומר שאחר כרגו איך על פי כעסער צעמול איז חסיד כח. אן. וכל'ס נגיד שותין ציפרו לשון עדות סעד. ושד דק'ל הולות כמ"ד נפרק בנחת דבינתם אין טודקין עידי נשים בדינאש וחקירה וכתב רב'ן בנאנטוויש שאליו העדים בהוכחתם בבדיקות כעסיר ואף על פי כן עכבס הרמב"ם בכות הלכות גירושין ו"ל אכל אם כעסיר וכו' ואומר שמה פלוגא וואל ראייתו ששולין חולין היסד' ראיית ובעני ידע' אונט אם היסד דבר ברור נאמן אכל מעיד בדבריו שרובן למיתא אין משיאין אשמו שאין משיאין על ארס שמה אלא כעסירא שמה ודאי אין כי ספק עב'ל וסוד' דלעג' דק'ל כח'ק רורי ערשן פרק בנחת דיבמות דלמיר אין טודקין עידי נשים בדינאש ורמב"ם מ"מ לשול' לומר כיז דאם איז כ"ע מורד עידי דבר פשוט הוא דברדון דין דין העיד דבר ברור הואיל ואחר כסוף דבריו שברים ראשו ורואה אותו שמה אפי' שמתאחר דבריו קאר ראייתו בעינין כאומר ואל היסד הרמב"ם אלא שמה אימ' ואחר כסוף דבריו נאמר שאלה שראה אותו מנוי' דא ופ' לגוב ראייתו. ועוד שבהי כח'ס על דברי הרמב"ם ו"ל דבר ברור שאף על פי כעסירא אומר שמה אין אלו יודעין האומר הראשון כיז סה יודע שמה ועל מה היה אומר כי אין דין אפשר משה' אפשר דעכא ביון אפשר ודאי שולין אותו שיש לחוש שמה אומר ברור על וכו' ואל' כ"ס בנדר דין שמה סעד כעסיר וואי אפשר אלא לשול' שותין כעסירא ואל' שמה שמהרש"א וואס' דלמיר דדמי דמשתע פרק בנחת דיבמות דע'ל לא סחיר סהם בשאמירה כהשם נפול עליו לסיים וואו ממה וואל נללח אלא מעטעס דבר איד דאקס על יוים עליה און משה'ס מליסעס ווערט און חזאל'ס דמח' הא לאו הכי ה"ל אמרין דלמיר דדמי כמו במלחמה ובשמי' עדים במלחמה אינא פלוגתא בין הסטוסקוס דריי' ס'ל דאפילו שני עדים במלחמה אינא נאמרים אלא' אמרו מה וקצברנו ונבד' לא סבירו העדים קטורים כלל. אלא כחז ממרדכי דמפיקס קאמר סעד אפילו בשעת במלחמה ראייתו סרוג וואל'ס הכרחי' ובעני'טע שין כהא לא איבעיש' לן דרש'יעט דנאמן כ' דלא שייך למימר כה דבריו דלא שייך אלא כהרע' שיש לאומרה על הספק אכל באמירה דלא מה' לן שמה במלחמה מה' לן שמה על' ואל' צנ"ה נמי ביון שגביר שאח' ראה אותו שמה פשוט' דנאמן ואל' שמה למימר דדמי וכן מה שאמרו קראשו סה חלי' בקסא וועט דלא גרע מראשו שמשעט שנים או רוב שנים דמערב מפרקתו לא ח' וראייתו מעליה וכן מדין שסעד השני העיד לא שום חקיקס שראש אותו וכן ובעני' ה"ל דמיאש אשע על פי עד אחד:

[illegible]

השובה קודם שנחתחול נאמר שלא נעמיד עיקרי יסוד דבריו
בדיון זה על שיטת סוגיית הנאמרים והפוסקים הראשונים
ובן האלפסי' והרמב"ם ויתר הפוסקים והחשובות הנמשכות אמריהם
נדרביתו תמיד כחבונות שאלות המחלוקת והנדרשים נאמרו רק עיקר
יסוד בניינו יהיה כנוי על הקטות הקבולות כי אין לשאול זו שורש
ויסוד בגמרא ובפוסקים הראשונים רק בחקקות הקבולות כי מדין
המשנה החולץ ליבנתו הוא נטולת בחיבתה ממכסי בעלה שאלה
ואם כי כלל מותר על בחובות חולקים ואורו הסוחר שאלה ראשו
בנייהם כי לאחד חלק בחלק בשאר וימותו אם אין ספק בחיים בדתם
פרק החולץ דף מ' החולץ ליבנתו הכי הוא כאלה מן האחים למלה
ואם כי אם נכסיש עם אלו. הכוונה ליבנתו וזה נכסיש רק כדי
שיחלש היבם לחלש ממלואו העוב וזה תחתיו כיבמה חקק הקבולות
החולץ ויבמה וילקו נכסיש בזה כמו שכתב המדברי פרק החולץ
בשם מהר"ם ז"ל וכתב מהר"א ז"ל בתרומה שהם סימן ר"ח וכן
נכתבו ופסקו סימן רס"ב ורס"ג שמדברי מהר"ם שכתב המדברי
פרק החולץ מוכח ששם ין נכסיש ומותר על בחובות כיבמה אפילו
אין שם תמזין מניחין לפחות כגון שהנכסיש הים לערך ח"ס ואוביש
ובחובות סימן ח' ואוביש אפ"ס אין חולקת עם החולץ בשום אלה
שקאו נטל הסוחר בראש ואין חולקים החולץ ויבמה רק שיעור
הכחובות כמו שהוכיח שם מדברי מהר"ם ז"ל בשם פלפול נעניין משם
לשעור בחובות שאין חולקים בזה אלא שבני ריטו"ס סוגייתם שאלשו
לשנכסיש מרובים לריבין חולקת עמה על הנכסיש או יתנו לה
בחובות משלם כמבואר שם הכל בלתיכות. ומעט זה נכנו עתה
בדמיון לפשר בנייהם וגם מבואר שם כי דבר פסוק הוא שאלות
חלק שנופל החולץ מהחלשים אין לאלו ולא לשאלה אחיו חלק כי זו
עיקר החקקה יסודת כדי שיחלש גדול האחין לחלץ כי עיקר המטעם
נגדול האחין כמבואר שם אבל אם הנכסיש מרובין ודולה חולקת
ליקח כל הנכסיש אפילו הם מרובים הרבה יותר מן הכחובות כבר
שאלה שאלה זו שם נכתב בשם מהר"א ז"ל סימן רס"ב ואוביש שם שאין
החולץ ואלו כלל הנכסיש אפילו אם היה מהחלשים ליבם כמו שפסקו
בשם מסוגיית הגמרא דפרק האשך שפילו. דלמה הסם שהוא גבול
דפול ליה יבמה מ' כמבואר שם סימן רס"ב אך בחלי דפיל מהחלשים
אין לאחין חלק כי כמו שביאר מיד אחר זה סימן רס"ד בלאותה
תשובה שיכח אפילו סימן רס"ג ששם כבר שר כמספקת שם שאלה
האחין חולקין בזה שיעור מן החלשים או אם גדול האחין נטל כל
הנכסיש. אפילו הם מרובים והחליל להשיב בזה דסיים וכתב
בסימן שאלוהי השיב על השקפת הקהל אלא בלא בירור שם מהר"א
בשנכסיש מרובים איהם שיעור נקרא מהי דפיל מהחלשים. אבל
יראה שבעיני הלקריב כי מראה כבר נכתב מדברי הגמרא אין להחיל
קום וזוהי נכסיש המה. יותר משר האחין אלא שלטובת היבמה
חקק שחלוקת עם החולץ לא חקק אלא ליתום כל החולץ אגדה
לזכות החולץ בלכותה שפתח שפיתוח לה בחובות כבנת החולץ ואין
לאחין שום חלק כי אכל לא לנדות עם האחין הראוי לירש בלכותה
חלק נכסיו המותר על בחובות. ואף לפי מנהג בני ריטו"ש שכתב
בתרומה שהם סימן הנכר שאלשו נכסיש מרובים. על בחובות
כיון חולקת עמה או יתנו לה בחובות מכלל היינו להוציא מסדרת
מלה

[illegible]

1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 2679, 2680, 26

דעד כאן לא קאפרי רגן וולטוואס מפיז סתמא כדי שלא יסחור בפיו בפירות מה שקצב בלבו ולא סחור וטוילא מפיז בפירות שיאסרו פירות עולם עליו לעולם לרין לקיים את דבריו אלא כשרוצה לבעול הסובבה במה שמוקצא איה דבר פרמא בלבו כהסיה דנדרים וטעמא הוא דאין דברים שכלל מנפילין מה שטוילא בפיו בפירות אפילו גבי אונסא כמו זככת כרין שם כשדיו לכך לרין שטוילא מפיז סתמא אבל בדרס מוסר מועטא מקודם סתם מקודם אז שיהא נדרו בעל אפי' טוילא כשם כסדר בדבר כסודר סתמא בעל כסדר מוסר דהו' כאלו חור מסדר בתוך כדי דבור וטוילא סתמא בפיו וכן משמע בסדרי מדרבי רמז'ם פ"ב מה' נדרים ככתב וז"ל מי שסתמא קורס שידור וכו' עד ואעפ"י שלא טוילא עתה סתמא כסודר בפיו כדכר הקדים סתמא לנדר וטוילא מפיז מקודם. וז"ל עדיפא מסתם דהא סתם כשעס סטוילא כסודר מפיז ה' בלבו לקיימו דהא איירי סתם בשלא זכר סתמא כדאיתא סתם אבל בל"ד שסתם מקודם לכן וגם כשעס סתמא הו' בלבו שיהא סתמא כשעס בלבו כ"ש דבעל טפי ואין לומר אדרבא כדאיתא וזכר סתמא כשעס סתמא כן עקרים להנאים וקיים ליה לנדרים כדאיתא סתם ה' ליסא דנדר' לא שייך זכר סתם ככתב כרין שם כסדרי דף כ"ג אמתיהן דסתם דקתני רבא"י אף כרואס לסדור את חבירו שיאכל אלא ויחמור לו כל דבר שאני עמיד לידור לא בעל כו' חבירו צנמ' וכיון שאמר כל דבר שאני עמיד לידור לא שמיע ליה ולא אפי' כסדרי פ"י טוילא וכסדר בעל ומשני חסרי מחסרם וכדי קחמי וכו' עד כרואס שלא יתקיימו נדריו כל הסם יעמוד בדרס ויחמור כל דבר שאני עמיד לידור יסא בעל וכו' אי זכור עקרים להנאים וכו' וכתב רבין עקרים להנאים וקיים לנדרים שאל"ל למה הוא דבר ענשיו ולא דמי למאי דאמרין לעיל לא שמיע ליה ולא אחא כסדרי דאלמא דאין חנאי בעל שכסאס נודר על דעת כרואסוואס הוא עושט דסתם היינו עושטא לפי שאמר סתמא כשעס כסדר וכיון שטוילא אומר בפירות שעל דעת חנאי הוא נודר חל"ל לומר דעקר' להנאי' וכו' עד ועוד דכפולא לעיל חל"ל אי לא דעקרים להנאים למה הוא נודר שאלע"פ שהוא יודע שאין בנדרו מתם ה' נודר לזר' את חבירו אבל כאן שכן נדרו ענמו אי לא דעקרים להנאים למה הוא נודר שאלע"פ שהוא יודע שאין בנדרו מתם זה ברור עכ"ל וז"ל ה"ס בל"ד לא שייך לומר דאי לא דעקרים להנאים למה הוא נודר שסרי חבירו אונסו על הכסד' או על הסובבה. ואע"ג שכתב שם רבין וסחוספוט וסוילאס סוסקיס דדוקא לעטעמא ודריס קשעט ונדר לענמו אבל מי קשעטיוסו חבירו או ססדרי וכן סובבה ב"ד חזן כיון דזינול זס מועיל קטס חס בל"ד חל"ל דהא דהא חזן כיון שם כעס דכשעסכיוס חבירו אין זינולו כלום מוסר שעל דעת חבירו הוא נכעס ונודר וכמי שמכעס חנאי לנמרי דמי דהא חסקין דלא משעבד חרעטא דנעשית אלא דעתו מנעיו וכדאמר' שמעמחא דנדרים כסאי עכ"ל. וע"ס זה לא שייך אלא כסכת חנאי וסכת סובבה דסדרו לומר דעל דעת דעקרים להנאים שכן דומיה סתם שמעמחא דנדרים כסאי אבל בל"ד שססר מקודם מועטא וסאי כאלו פירס כסדרי וטוילא מפיז כשעס על אותו חנאי כמו שסוכנו לעיל מדרבי רמז'ם וגם כשעס הסובבה וכסדר אין כן בלבו מסתמא על חנאי דמסירו מועטא סוף נכעס בלוי ססס הוא כסדר בעל. ואע"ג שסוכית מסריק שורס קס' שנלאו אונס אין כה במסירת מועטא לבעל הסובבה שנקצב לחבירו וסכיו ראייה מחשבותה כסכיוא וכסד ועוד י"ל לסכיו ראייה מתם חשיו כרואס שלא יתקיימו נדריו יעמוד בדרס וכו' עד וכסס סוסוספוט דכסדו זס אינו מועיל חל"ל לנדרים ענמו אבל לא לנדרים מה ששעס חשיו וכו' ופשיטא דאין לך מועטא גדולס מזו וכו' אלאה דאין כה כמועטא לבעל כשעסס חס אין עמו עטמא אונס עכ"ל: (ישוד על דברי מסריק): הרי כססוס מסריק' אותו חנאי שמחמא אדם כסאי למסית מועטא ח"מ מי שיש לו עינים לנאות לפי כעסוס שכתב רבין אין עיניים קוס כמו שכתבנו ואף לפי דבריו דוקא כשאין כאן עטמא אונס אבל כשי"ס כאן עטמא אונס אפי' אונס ממון מכבד כסדר וססכוס. וז"ל שטעמו הוא דס'ל דהא דכסול זס אינו מועיל לבעל דר שחבירו מדירו או בל"ד ששעס חשיו מוסר דלא לן שנקט ח"י לכל כרים ונלאים לא שייך עסס זס. ועוד ל"ל דבר פשוט דמק' דססא דנעכצין להרמים להרמים וססכוס יס ללמוד דנמסית מועטא אפי' בלאוס ממון מכעס ססובבה דהא סתם אין

ובסמ"ג וססור ל"ל שמסרד"ך ס'ל דסתם אפי' שסכסס שסח לו כסדר ואומר לו נודר לי שיאסרו פירות עולם עליך חס אין זס של חרואס או של בית סתם מוסר אלא מקרי חסיוסו על הסובבה דמסכתא דסכסס אינו מחמיל דבורו שידור או שישעס לו חס אינו של חרואס או של בית סתם אלא סתמא דבריו הוא שסומר חן לי בפירות או סתם וסוף מפיז לו כסן של חרואס או של בית סתם ולא מפיז סתם השעס לי שהוא דנדרבי סוילא כסכתחילת דבריו של סכסס אין עמחין להדירו אלא לקחם ממני ספירות וסוף אומר כדי להליל ענמו שכן של חרואס או של בית סתם וע"י כך מוכרס לישעס לא מיקרי חסיוסו על הסובבה אלא על הפירות דלא דמיוא לעטעס דישדאל דערבות מוסר דמינא יליק' מסר'ס כסדרכי למי שסכסס חבירו זינורין עד שישעס לכן לו סך כך וכך ממון דסתם סכססס הוא שישעס מתם וק"ל. וכן כסודר דמסרד"ך קסבעל הוא כסחיל כסכוסס ומסיוסס סכשעס קלח חיוכאל לאפי' אחר ממונו ולכן סוילא כסכוסס אונסיוס ולא סוילא כסכוסס כסכוסס וכו' יתישעס בל"ד דבריו סכרי דרואון להסוית מדבריו דלאוס ממון מכעס סכשעס אלא סכרי דרואון חובע שסמטון שישעס לו על חסו ענין ושסמטון יסא סכסס לא ישעס לו יססיד סמנו איה ממון ומחמא זס סיה מוכרס לישעס לו וקודם זס מסר מועטא דוס מקרי כסכוסס אונסין סוילא ורואון נחיוון כעסס על הסובבה דומיה סתם שסכסס סתמא סתם מסריק' סכסיו סיה מנעיוס סתם יסא אפס בלוי רשות דמסמטון מדבריו שסד כאן לא פסק סמחיוס כסן לקיים את שטעמו אלא מעשס שזס לא מקרי אונס מה שסכן סיה יסא סכסיו ימנע ממנו איה סוכס אבל חס סיה מוכרס לישעס מחמא סססס יסא סיקח ממנו איה ממון מקרי כסכוסס אונסין סוילא ואכיו נחיוון לסכסיוסו דרואונס מה שכתב כסודר דבריו וז"ל כסכוסס יסכאל דערבות מוסר סיה בלאוס מחמא סכסס סיה מנעיוסס על ססורס ויסכאל ס'ו אונסיוס לישעס מחמא ססיו יסכסס שסס לא יכעס יסח מסס אי' כסכר נחן לסס דמי שהוא עושט דר מפיז יסכסס שלא יקח סלו חסיו אונס וכמו שסכרי ראייה ממנעיוס דפסריסא וכו' ססוא דסכוסס כנימין זכר שסמטון כסכרי את דרואון סיקח ממנו כסכריס וישעס לו שלא יקסח ממנו עוד מוסר כסוכס ורואון סיה יסא סכסס לא ישעס לו אי' יסכר לו כל ססיו ויפסיד כל ססוכס לנמיה לכן ס'ל למסריק' ונכניס זכר דמי סכסס יסכרי שטעמא אונסיוס וימנעע מקרל דסכססס כסכוסס אף על פי שסכוססס סטוילא מפיז סססרס מה שכלל מה שסאי כסכסס דסודריס לחריס לכן לא קסכאל סכוסס אונס ממנו. וסחל סיה ממס כסכרס כסכין כסכוסס כסכסס כסכריס וכו' רל"ז כסוכוסין כסכריס לסס דייסיוס וקנולו כס'ל לקיים עוליסס כל מה שסכססן לסס דייסיוס וסחל ממס מסר מועטא שלא קבל עליו ססכוריסס אלא כדי שיסחמא מה שסכיו לו סכסמיל לומר אין לך בירי כלום ואמר כך כסכסס ססודרס ואמר סכסיו רואס לקבל אלא מה שידין כניסיוס דין סכ'ל דין חורס וסכיו כיון סקיול עליו כססס אסור לססור דסין סכסס אף על כסל כדרי אונסיוס כיון שלא חסו מכריחוס אונס לקיים פסק דיינס. וכסודריס למכוסיס עכ"ל. וסוונס מוסרסס סר"ל כיון שלא סיה כסכרס על סכוסס ממס וי"ל חס הוא מענמו סחמיל כסכר סקיולו חס לקיים כל מה שסכסן ולכן לא קכרל אונס סכשעס אחר חסס בלי שוס סכשעס וסס לא סיה שוס ממנעס סלכ כסכסס דלסריק' נודריס למכוססס וכו' לכן אסור לססור דיינס סה חס סיו מכריחוס אונס על קכלח חסס ממס מוסר לססור דיינס נמאל לפי זס פסקן של דבריס חל דסס דרואון חובע שסמטון חן לי כך וכך ממון אומר כדי להליל את ענמו אומר כסרי כעס לך שאין ממון זס שלי לא מקרי אונס וכן אפי' חס אומר חן לי כך וכך ממון וסמטון מפיז סכסיו שני וסוף אומר כסכסס לי או נודר לי סל כך וכך כסכריק' כן סוף לא מקרי כסכוסס אונסיוס לא סל סכס בלבו איה עמס וטוילא כסכוסס ססס וסיוו סכסס דסודריס להרמים וססכוסס כסכסיוס אלא שסס סכרס. מסר'ס אינו מוכרס חס סכסאל דהא מסר'ס לא דהא חלוק אלא כין אונס גדול לאונס קטן כדלעיל וגם מסכרי' כסכוסס ססכרס כסכסיוס דברי מסר'ס לא סממטון מוסר דבריו שם ססוססו לחלוק על מסר'ס (כסכרס וז"ל. אלא סכרסס לי דאפי' לפי סכרס מסר'ס דלא סכיו אונס ממון לבעל ססכוססס ממסס סכסס כסכוסס בלי קוס זינול בל"ד מ"מ כסכסית מועטא מוסר דנת כסל סכוססס שסיר מעסס אכר וסכיקרל דרינא כסרל

מדרג

שאהר יא יב

לובלין

כאן ביטול אלא בלב וק"ל דברים שבלב אינן דברים אעפ"כ גבי אונם ממון כי הלא שרי כ"ט בחסידות "מודעת דכונ"א נמי החזרה בפיו ואס"ג שטותא שטותא פירוש שטותא כפיטול מ"מ היכי שטותא גם כן כפיטול מפיו כפירוש אין נפקותא בזה כמו שזכרנו לשון א"כ כ"ט דמנעל השבועה באונם ממון וזה כ"ל ברור. וא"כ כ"ד ל"ע אפי' לפי סברה מהר"ם כמסירה מודעת מבעלה השבועה אפי' אין כאן אונם כ"א אונם. ממון כאשר הוכחנו ב"ל בוס ספק ובעיה אין כאן מקום להחזיר אונם ממון ונאונם ממון ודלא לו דבר ראיות לגדול שטותא מהבוא דחלוס וזצין ומעשה דפרדסים דבטול מודעת מהי דכל הוי איירי בלא שטותא ובשטותא מנ"ל עכ"ל. דלא נחזיון מהירק אלא להוכיח מה דמי שטותא עשה דבר מפני יראתו שלא יטע את שט דחציז אונם ממון ונאונם ממון ודלא לו דבר שטותא ודמיא מסירה מודעת לנעל השבועה מטעם חנאי ופיטול כמו שזכרנו ולא ביקש ראייה ע"ז מהראיות שכתב רק כל שקלא ופירוש שלו איש עניין נקרא אונם: וזה שפסק ב"ת לעילוי ג"כ לפי דרך זו דמודעת מהי באונם ממון דאם כן לפי הסוג שנתפשט בכל ישראל לנעל הדברים והשבועות בל"ל י"ב למעלה הדברים האחרונים בעל ש"ע להקליט לטות לו דברים שבלב ולחשוב כיוצא בזה למוכס הלא כבר ביטל הכרז או שטותא ממנה שטותא אונם ממון וזה לא לרמ"א לכתוב בהסודותיו בעור י"ד סי' ר"כ ואם ביטול מעיקרא כמו שטותא מהכא לנעל ב"כ או אינו מעביר אס לא תעב בלבוש היום והאריך כ"ה בזה ללא לנעל. תמיכה על מה"ס הס נמשכו אחרי הפוסקים הנמשכים אחר סוגיית בגמרא והסאפוסות ומה היום להם להכניס דאשם לנעל בדין זה יסוד על הסוגה של כל דברי שחולקין על מהכא זה קמחי דקמחי כמבואר בעור א"ה סימן תרי"ט וזיתר הפוסקים ואף בתקנותיהם שכתבו א"ה סבוכים על לנעל שטותא ונדדים כאלו אלא שטותא ונדדים של יצור ולכן הסוגה לאומרי נצטרך או נדדים ושטותא של עצמו אבל לא לנדדים שחזרו מדירו או מקטיוו ולא פלוג בין יוסה באונם או שלא באונם כי לא נחשבו מנעל או כלל על שטותא כאלו ומהירק שכתב הכותם לנדון של ממהניחין דכרואה שלא יתקיימו נדדיו כל השנה וכו' לא ממהכא כל נדדי הביא אלא מדון שמתקן דכחו הפוסקים דאפי' מי שסחמה כך בפ' למעלה עצמו לנעל נדדיו ושטותאיו על כל השנה אין מועיל בטול זה לנדדים שחזרו מדירו וזה"ל למסירה מודעת ב"ל אונם כמבואר בדבריו ובר מדיו אין ממהכא ונדדיו לכוין עסקי דבריו בעל ש"ע וק"ל לנעל יסוד באונם הוראה על דקדוק סודות דבריהם כי לא נהנו מרועם אחד רק הם דברים ולקיים מחזירים מדברים ולקיים נמדדים שכתב עשנים לא ידקו חסדים ואין עשה עת להאריך בזה: ומה שכתב מהר"ם מ"ת להפליא בפירוש מה שחזרו מכלל מודעת רצח לאורייאח ור"ס כ"ה לסכריה דברין מעטם קטיוו או דא"כ כל הפעמים שכתב שטותא עליהם הקב"ה מחרין ביה לאשון קודם שקבל סתורס ברין בימי חתונות אף נעשו ונזהר כ"ה על קטיוו ו יסוד ראיות כ"ה בדקדוק הלא כבר הקדם הרשב"א קיבוא זו בחידושו לאגדות יושבם בטוב טעם ודעה ע"ס. עד כס דבריה אכ"י מאיר האשיר בן מהר"ה גדולה ואס"ה:

שאהר יב

תשובה דמקור דין זה הענין דשטי שכתב וסכיה כאן נכסים שמועל על סכ"ד לשקוד בתקנתא שכתב הפוסקים יאל לנו מהא דלחמך פרק המקדיר אמתיוחין דחסה המקדיר פירות אלא חזירו אפי' סן אונדיון לא יגע בכן רש"ג אומר מוכרן פניו ב"ד מפני שטותא כמחזיר אונם לנעל ולחמך שכתב מדרש"ג נקמט דמורידין קרוב לנכסי שטי מדרבנן נקמט דאין מורידין. וכתב הר"ש מדרש"ג וכו' דמי הכי דלגני פירות חייב הספק להשתדל בתקנתא כמו כן חייבים ביה דין להשתדל בתקנתא השני וכו' ש"מ דמדיו הסנה חלדה נעשו בזה דשל כל ב"ד מוטל להילל בעבליה מהסדרי המיוחין לטוב עליהם במקום שאין מילין זולתן ואס"ג דקאמר הכה בגמרא ממאי דלמא ע"כ לא קאמר רש"ג הכה אלא משום דקא כליא קרנא אבל הכה אין מורידין וכו' מ"מ לא בל לסחור העסק. דכוח מדיו הסנה חלדה לנעלם שלא בפניהם וכו' לפי מאי דמייחיה הכה ברייתא דרש"ג איח ל"י בדיחא דמורידין קרוב לנכסי שטי וסא דקאמר ממאי דלמא וכו' לא קאמר אלא דמסא ליכא למשעמ מייס או דלא שמיע ליה בברייתא כמו שכתב החסאפוסות שס וכן פסק כס במאלי דקאמר הכה אחר שמואל שטי ששנים שכתב קרוב לנכסיו יאל לדעת אין מורידין וכו' והואיל וכן אס כן ס"ה בל ממון המיועד ליפטר בין שיש כאן חובטין בין שאין כאן חובטין מכל מקום על סכ"ד מוטל לקיים ט מלות הסנה חלדה ככל מלות הסנה חלדה חלדה בלי שום חובט. וכן נקמט מדברי הרמב"ם ע"ז מהסלות מחלט שכתב שס וז"ל מי שילא לדעת והניח נכסים ואין ידוע עליהם סכ"ד כ"י אין מורידין ט' וכינר יהיה דין נכסי זה מתקלעין ועמדו ביר זה שכן חתה ידו. עד שיבא זה ויחבטנו או עד שימות ויחבטנו שירשום סקרי הוא ברטוט אכד ממנו ואכדס מדעת ס"ה וזן אלו מליון ויחבטנו ששט ט שטח א"כ ידוע עליהם סכ"ד כ"י אין ממהכא ואח"כ אלא נאמן על פיהם וכו' הוי לך מבואר דברין דדוקא כיכי שטותא מרטוט אכד ממנו הכה סא דלחמך שסמטעלעין ועמדו ביד מי שכן חתה ידו עד שיבא זה ויחבטנו או עד שימות ויחבטנו שירשום ששט ט שטח א"כ ידוע עליהם סכ"ד כ"י אין ממהכא סא בתקום ששטו מחבד ממנו מרטוט מליון הכיה דין להחזיר חלדה ומהעמיד המטעלעלעין ביר נאמן על פיהם. אע"ג שאין כאן חובטין ואס כן ס"ה נמי אס מח אכד אחר ונפלו נכסיו קמי ירשון והיורשין אינם ככאל לפינוי ואינן יודעין מן הירושם כמלה לנעל ממחזירם הכיה דין לשקוד בתקנתא מעטס מ"ה סנה חלדה דאין לך נכסי שטי ונכסי יומים גדול מה וכן נראה מהבואת הריטוב"א הדיאס הכ"י סימן ר"ח ששטל על יעקב שגח לבניו ביה אחד וכו' והסיב כשם שכתב חייבים ליפטר בנכסי יומים כן חייבים ליפטר בנכסי כל אדם שאין לו מי שיתקלעין בנכסי כל אדם וכו' דמקמט דכלל ענין חייבים הכיה דין להטפל בנכסי כל אדם וכו' אפילו אין כאן חובטין ואף על גב שכתב הכ"י אפי' חתה מריבין הר"ש שגרא מחזיקה שגרא"ש חולק על הכותבם בזה מכל מקום הכיו מעטס דמי שיש לו אכד אין ל"ד לזקק לנכסיו אבל בזה שכתב הריטוב"א שכתב שחייבים ביה דין לקפל בנכסי יומים כן חייבים להטפל בנכסי כל אדם שאין לו מי שיתקלעין אין בזה חולק אס כן ס"ה ב"ד שאין לך יקום

כאן ביטול אלא בלב וק"ל דברים שבלב אינן דברים אעפ"כ גבי אונם ממון כי הלא שרי כ"ט בחסידות "מודעת דכונ"א נמי החזרה בפיו ואס"ג שטותא שטותא פירוש שטותא כפיטול מ"מ היכי שטותא גם כן כפיטול מפיו כפירוש אין נפקותא בזה כמו שזכרנו לשון א"כ כ"ט דמנעל השבועה באונם ממון וזה כ"ל ברור. וא"כ כ"ד ל"ע אפי' לפי סברה מהר"ם כמסירה מודעת מבעלה השבועה אפי' אין כאן אונם כ"א אונם. ממון כאשר הוכחנו ב"ל בוס ספק ובעיה אין כאן מקום להחזיר אונם ממון ונאונם ממון ודלא לו דבר ראיות לגדול שטותא מהבוא דחלוס וזצין ומעשה דפרדסים דבטול מודעת מהי דכל הוי איירי בלא שטותא ובשטותא מנ"ל עכ"ל. דלא נחזיון מהירק אלא להוכיח מה דמי שטותא עשה דבר מפני יראתו שלא יטע את שט דחציז אונם ממון ונאונם ממון ודלא לו דבר שטותא ודמיא מסירה מודעת לנעל השבועה מטעם חנאי ופיטול כמו שזכרנו ולא ביקש ראייה ע"ז מהראיות שכתב רק כל שקלא ופירוש שלו איש עניין נקרא אונם: וזה שפסק ב"ת לעילוי ג"כ לפי דרך זו דמודעת מהי באונם ממון דאם כן לפי הסוג שנתפשט בכל ישראל לנעל הדברים והשבועות בל"ל י"ב למעלה הדברים האחרונים בעל ש"ע להקליט לטות לו דברים שבלב ולחשוב כיוצא בזה למוכס הלא כבר ביטל הכרז או שטותא ממנה שטותא אונם ממון וזה לא לרמ"א לכתוב בהסודותיו בעור י"ד סי' ר"כ ואם ביטול מעיקרא כמו שטותא מהכא לנעל ב"כ או אינו מעביר אס לא תעב בלבוש היום והאריך כ"ה בזה ללא לנעל. תמיכה על מה"ס הס נמשכו אחרי הפוסקים הנמשכים אחר סוגיית בגמרא והסאפוסות ומה היום להם להכניס דאשם לנעל בדין זה יסוד על הסוגה של כל דברי שחולקין על מהכא זה קמחי דקמחי כמבואר בעור א"ה סימן תרי"ט וזיתר הפוסקים ואף בתקנותיהם שכתבו א"ה סבוכים על לנעל שטותא ונדדים כאלו אלא שטותא ונדדים של יצור ולכן הסוגה לאומרי נצטרך או נדדים ושטותא של עצמו אבל לא לנדדים שחזרו מדירו או מקטיוו ולא פלוג בין יוסה באונם או שלא באונם כי לא נחשבו מנעל או כלל על שטותא כאלו ומהירק שכתב הכותם לנדון של ממהניחין דכרואה שלא יתקיימו נדדיו כל השנה וכו' לא ממהכא כל נדדי הביא אלא מדון שמתקן דכחו הפוסקים דאפי' מי שסחמה כך בפ' למעלה עצמו לנעל נדדיו ושטותאיו על כל השנה אין מועיל בטול זה לנדדים שחזרו מדירו וזה"ל למסירה מודעת ב"ל אונם כמבואר בדבריו ובר מדיו אין ממהכא ונדדיו לכוין עסקי דבריו בעל ש"ע וק"ל לנעל יסוד באונם הוראה על דקדוק סודות דבריהם כי לא נהנו מרועם אחד רק הם דברים ולקיים מחזירים מדברים ולקיים נמדדים שכתב עשנים לא ידקו חסדים ואין עשה עת להאריך בזה: ומה שכתב מהר"ם מ"ת להפליא בפירוש מה שחזרו מכלל מודעת רצח לאורייאח ור"ס כ"ה לסכריה דברין מעטם קטיוו או דא"כ כל הפעמים שכתב שטותא עליהם הקב"ה מחרין ביה לאשון קודם שקבל סתורס ברין בימי חתונות אף נעשו ונזהר כ"ה על קטיוו ו יסוד ראיות כ"ה בדקדוק הלא כבר הקדם הרשב"א קיבוא זו בחידושו לאגדות יושבם בטוב טעם ודעה ע"ס. עד כס דבריה אכ"י מאיר האשיר בן מהר"ה גדולה ואס"ה:

והשיב

והש"ב המורה וז"ל תמיהי ספאל ופאל מספאל הכה אף עופה שצויו לדמות מילחא למילחא ולא דמי לס אפי' כשכאל לדנא כי מה דממות יס למי ספלטו מעמיו או מפקדיו ביר אחר. או אסא שסכריהס מדויא לנעלם דעירף מייחיו לנכסי שטי או לנכסי יומים קטנים שלא מיה להם חייבים לשפוטם דכל הוי קלחא הכיהס ומה בעליהס מדעין ביייהס והס. בירס. ואינם

כמו שכתבנו למעלה סינו דוקא שיטרכו בענין שאינו מוכן בידו
אבל להחזיק בידו דבר המוכן מוקמין וכן מוכח בהדיא שם בפרק
המפקיד דלחמך שם אחר שמואל שבי שגשגה והיה קמה לקלר
עניים לנזר חמרים לנזור וכו' ב"ד יורדין לנכסיו ומשמדין
אפטרופוס וקולר ונזר וכו' ואחר כך מורידין קרוב לנכסיו ופיר
ולוקים אפטרופא לשלם ומשי אפטרופוס לדיקני לא מוקמין ופי'
רש"י משמדין אפטרופא להנכים דבר המוכן ויהא שמואל לנכסיו
ואחר מורידין קרוב להשביח ויטול בארץ . ולוקים אפטרופא
לשולם פי' שלא יטול כלום . אפטרופא לדיקני לא מוקמין וכו'
הרי לך מנואר שלככים דבר המוכן שיהא שמואל ביד אפטרופוס
מוקמין אפילו לגדולים ואם כן פ"ד מוקמין לאחור אחר
הענין של פקדון בידו בחזרה לאחור : לא מביעיה אם היה הפקד
או הלוה היה מתימך בחיי המפקיד והמלוה . ועתה לאחר מותו
השנים לגריעותא דה דבר פשוט הוא שמואלין מידו שאפילו היה
אפטרופוס גמור שמינהו אבי יתומים לדיקני ממש אפטרופוס דמפסיד
למפקד אפטרופוס פקח התיקין דמסלקין ליה ואורי אפילו בלשונות
שמינהו אבי יתומים דמנואר בדברי כרמב"ם פי' מהלכות נחלות
הביאו בטור ח"מ סימן ר"ץ וכו' לוס שאפילו בחזק זמנו פסקו
הפוסקים שאם בא המלוה לחנוע מנו מקרקע לו כמנואר בטור
ח"מ סימן ע"ב ואם כן פ"ד שמהלכות מת ויתורשים אינם יורשים
מה דבר והענין ידוע לכ"ד שהענין אינו בטוח שעל כ"ד מוטל
ליזקק להם כמו שהוכחנו אף בלא הדיעה והא דלא נהיגי במינו
בשם לאורא אדם ממקום רחוק מלוה אלא אחר שדירחו פס במקום
הב"ד שיהיו מקרקע לוס אם הלוה מבזבז לא יורד מנכסיו . סינו
מחזק דרוב פעמים אכן כדבר ידוע לכ"ד דכל מחזק דיוקף בנזנה
יוקף ועוד דבזמן שמהלכות בחיים הוא עממו רגיל להשגיח על הלוה
שלו ואינו מוטל על הב"ד בכל נדון זה שהמלוה מת ויתורשים אינם
באן ואינם יורשים נחזירושם שפנלה לוס כלל אין לך יתומים יורד
מחס : אלא אפילו אם לא נשאה הפקד אחר מיתה המוס יורד
אלא היה כן בחיי המפקד אפ"כ היה נראה שעל כ"ד מוטל
ליזקק להן . ואע"פ דאפטרופוס גמור שמינהו אבי יתומים אינו כן
דלא על מה שכתב הרמב"ם פק' י' מהלכות נחלות וז"ל וסי' נמי
אם מינהו אבי יתומים שם' שמועחו טוב וישר ומוח להיות וכל
ובטא וכו' שאיביום ב"ד לסקלן וכו' כתב הרב המגיד פי' כיון שכתבנו
לגריעותא אחר מיתה האב מסלקין אותו ואומרים שאלו היה כן
בחי האב לא היה ממנהו על בניו וכו' זה בלשון אפטרופוס דמפסיד
דמסלקין אותו אבל ודאי אם היה כן בחיי האב ומינהו אין מסלקין
אחרו שהרי ראה בך ע"ל מ"מ ר"ל לוינו דוקא כשמהו אבי יתומים
בפירוש שיה' לאפטרופוס על בניו לאחר מותו אבל ב"ד שלא היו
הנכסים בידו כ"א בחזרה פקדון לא אמרינן הכי : ויש לו לדמוהו להא
דכתב הרמ"ם בחשבוניו סימן ר' כלל ס"ב וז"ל שם דאדם שמינה
אפטרופוס בחייו על נכסיו ומת אבי אפטרופוס על נכסיו יתומים
אלא ב"ד ימנו אלא אפטרופוס דלא רחק אפטרופוס שמינהו אבי יתומים
סינו שמינהו סמוך למיתחו להיות אפטרופוס . כי דבר ידוע הוא
ומהי הוא שאלה המאמין נכסיו לאחר ואינו ירא שיעשה לו של לפי
שהוא ירא ממנו וגם אדם נקי ומכיר בנכסיו ירא שיעשה לו של לפי
עול אבל אינו נאמן בנכסיו להשליט על יורשיו ע"ל לענין כוחו
וא"כ ר"ל מנואר בהדיא שלפי דברי הרמ"ם אם האמין לאורא אדם
על נכסיו בחייו לא אמרינן שיתורש הנכסים בידו דכיון שהי' נאמן לו
בחייו היה נאמן בענין גם כן על יורשיו לא אמרינן הכי אלא אם
אחרו אדם אינו נאמן בענין ב"ד להיות אפטרופוס על נכסיו יתומים
מוטל על הב"ד להוציאו מידו וימנו עליהם אפטרופוס הראוי בעיניהם
וג"ל גם כן שהרמ"ם בהשגות זו פליג ממש אלא דכתב הר"ן בפרק
הניזקין אלא דקמי הסם בנדיחותא ואין עושין אפטרופוסין נכס
ובטא וכו' . סימן ר"ץ ובכח ר"י ז"ל דהרשות בידם גרסינן וס"פ
אם מינהו אבי יתומים בחייו שיהיה רגיל להפקיד להם הרשות ביד
ב"ד למנותו עכשיו דאם סהדי דהיה ליה לאכ ע"ל וז"ל הרשב"א
עוד ר"ל דהרשות בידן גרסינן כלומר ביד ב"ד וז"ל ואם מינהו אבי
יתומים על נכסיו בחייו נשאה ונחה ביד כלומר שהיו מוחזקים
אלו כנאמנים וזידיס דרשות בידם לעשות אפטרופוס מדעתו על
נכסיו לאחר מותו ובלאו שאלמו בפרק המפקד שאלי הסם דכל
יתומא גבי' כנחא כו' מפקד וסבי מוכח כחוספתא גרסינן הסם
אין

יתום יורד ממנו . וכן נראה מהשננה מהר"ם פדוה"ם ז"ל סימן
ע' : למדתה ענין כדורן ידון ממש לנכס קטן ח"ל האשונה שם אם
כי האשונים חלוקים בענינים מהם בנכסיהם הדין שהו מדעת וכוונתו
האמה להעמיד האיש כמ"ר ממש מקו"ט אפטרופוס על חלק ירושה
אשון : אלא כד' מאחר ויהיו השמות בידו בחזרה לאחור אף יא' ל"ד
רואים מהפסקה שקבל השמות ויפ"ד כנזון כל נכסיו וצפרט נכסים
רואים לכו' אחריות כי לי נראה לדמות ל"ד לקטן נכסיהם לי ירושה
עם אחריו בגדולים וכו' עד ואין לך קטן יותר מה שאין אחרו ולא
ידוע מירושם זו שם דבר ע"ל ע"ש ולדעתו מכאן יא' למסר"ם
אפטרופוס שכתב בהגהותיו בטור ח"מ סימן רפ"ה אפילו בינאל לדעת
שהוא מאבד נכסיו לדעת ואבדס מדעת אין אנו מתיין להחזירם ואפ"כ
היה מהר"ם המכר עליו ח"ל ומינהו אם נפלו לו נכסים בבאן שלא
ידע כסן דיוו נכסיו שבי ע"ל . ואם כן ק"ו ב"ד שאף על פי
שהוא ממון שאין לו חובבים עמה שמו"ן הב"ד לטעול בו שאין לך
קטן יותר מהו היותם בכל מקום שהוא . ומה קראה המורה
המכר לענין שאין ב"ד מקרקע ל"ד מנוסע שלא ידוע למנון זה
בעלים לא ירדיו לטוף דעתו בלא ע"פ י"ט למנון זה יורשים שאין
לך אדם מיקראל שאין לו גואלים הקרוב קרוב קודם אם כן י"ט
להסמך בעלים יהיו מי שהיו ומה לנו שאין ידועים לנו בשמותיהם
אבוקרוב שלהם ח"מ ישראלים הם ומתורשים ב"ד בהשגה הנדונה
כמכר לעיל אף על פי שאין להם חובבים בעלים כמכר המורה
של המורה המכר שכתב ח"ל ושו' השמע בזה מנוסע שהב"ד
ימנו אפטרופוסים או שיהיו מקרקע על נכסיו שאין להם חובבים
וכי' הוא ודאי לא היה ולא נשמע מעולם ע"ל כלל . כי אף אלו
נאמר לו שהשמע נאמר שמואל אדם אחד מיקראל בביתם
שם ב"ד יורשיו אינם בבאן שהב"ד ימנו הנכסים הפקד לכל ולא
יהיו מקרקע להם להניחם ביד נאמן על פי ב"ד עד שיבא איש
אשר לו מקטע הגאולה והירושם דבר זה לא היה ואם אינו לא
שמע אף שמועחו ופשוט כמה עובדי בינאל בלא שאלו לדידו ולא
באורם הפוסקים והמפרשים לדבר מזה כי הוא פשוט בחלוקה
הפשיטות . וכן השאלה של הבטל שם בידו נכסי נדווייתא אשון
במטה חזק סומן שהנכסים חוזרים לפי חקקה הקבילות מהמחאה
אורי בענין שהנדווייתא חוזרת או לאיזה או לירשם כמו שכתבנו
בהשגות מיימין מהלכות אשון סימן ל' וסימן ל"א אם כן לא אלוהו
ממון ע"כ יורשים ובעלים יהיו מי שהיו ולמה לא יהיו הב"ד
מקרקע בחקקה ב"ד בהללו והשננה : **ובמה** שכתב המורה המכר
שכתב נדווייתא אשון הוא כדורן ופטרון ושו' יורש מדאורייתא
וכל עזקין שאפשר להעמיד הנכסים בידו ענין ע"ל לא משמע כן
בהשננה מיימין שכתבנו שכתב שם אדם ונכסיו יערינן שנתן לו
דבר יחזיר מכה חקקה אם הוא מורש שקבל ואם כופר ישבע לו
שלא נתן לו ואע"פ דלא מיידיי אלא מכה חקקה נראה דלא פליג
בשטות היסח ע"ל . אף אלו נאמר לענין חקקה הב"ד לא פליג
בכח . ועוד מזה שם כענין מספר א"י שכתב על טעמיה שלא
ירשם הבטל מנוסע שכתב שכתב דוכתין מוכח ידועה הבטל היא
מדכנן ע"ש וכן מלינו שהממיר בחזרה חזק שיהיה מה אפילו אם
המעברם הסה כמנואר בהשננה מהר"ם סימן ס"ח :

האמנה הי' הענין האשונה שטען המורה המכר שב"ד אין
מקרקע לדון האמר מנוסע דכל הני תלת המכרים

בשאלה היתום ושםם בעליהם מדעתם וסם בידם ואינם אולכים
לאחור במיתה בעליהם וכו' וסרי הם באפטרופוסים ממש שמינהו
בעלי הנכסים ענינם דרדפי מאפטרופוסים שמינהו ב"ד וכו' ענינהו
ענינהו אלא שמהלכות לקוחים נאמר : ודאי אם הפקד לו אדם
הלוה אף מהימן בענין הב"ד וסכמים של המה בטוחים אלוו דבר
פשוט הוא שאין הב"ד מקרקע להוציא מידו דלמה להו להוציאם
מידו אם כדי ליחס לאפטרופוס שיעריה בזה וישגיח שיעשו
פירוח הא אפטרופא לדיקני לא מוקמין בהדיא פקח המפקד ופי'
רש"י לפי שלא ימציאוהו דבשלמא ליחמי איכא דשמע להו והוי
אפטרופא לדבר מזה אבל לדיקני לא שמיע להו ואם כן ה"ם ב"ד
שאין יורשים יתומים קטנים לפינו לא מוקמין אפטרופא שיעריה
בנכסים וחלוקה זו אין לריש לשם רואים כי פסוק הוא . אבל אם
אחרו הפקד אינו אף מהימן ובטוח בענין הב"ד בלא ספק אלא
שעל כ"ד מוטל להוציא הפקדון מיד המפקד ולחזו ביד איש נאמן
בחזרה לאחור ע"פ ב"ד ואע"פ דאפטרופוס לדיקני לא מוקמין

בנכים אם הוא איש חמוד על פי נאמן כ"ד' דלא נרע מאחפזפח
שמינו צדק פסקו ספוסקים דלרבים לחשוב עמו בחלול :
ותהא אשכח לטביע על כהלוות שהיה כהמור : הכהר על סברתו
לאותו שאין כ"ד' מוקפס לנפקד הגם שלדיר לא קפול
מדי אשלי' לפי מה שכתב ה"ה מן דטלוו בחרת מתחת מחתה
ה"ל דטול דתשמת מיניהו דתמון נבאר ביד הנפקד איירי שהנפקד
איש ראוי וחסידות בעיני ה"ה דלא פסוע הוא דאין ל"ב' לטוקן לו
במזבז לעיל דבדבריו ומהלוקס וז' בלתי אספק לא נצטין סתור
המזבז אשכח שאלתן איירי נמי בזה הלוקן לא איש כ"ד' הניא שום
ראיה דפסוע סוף דלמה לכו לה"ב' לטוקן במזבז : שהמזבז
ביד איש נאמן והוא בטוח במזבז ע"כ סברתו בלתי אספק ה"ה
להוכיח שכלל אפסידים אין כ"ד' מוקפס לו ז' חס אשכח מן כהלוות
כאמור : ודבריו דעו שכלל דברים מהמזבז נצטין דבריו שאלחשוב
לקמן בסוף דבריו נשמת מהם שה"ה כוונתו לחפור כדין שהנפקד
יש בידו למזבז הנכסום והמטלטלין בכל אות נפשו כיוצא נמור ואין
כח ביד ב"ד לעכב ולהטיל כלל מידו וזה דבר שאין ספקת סובלתו
כפי שאלתיו בזה לקמן בע"ה : מ"ם לנאכח מוקפס נכ"ה סתור
מוקפס ומשנת רובן אשלי' בלא סברתו וז' שחברט ו"ל סתורם הכהר
ולרווחת דמילתא אלא לפני השואל כמה ראיות על זה : ראשונה
מתשובת כה"מ סיון מ"ה שכתב ח"ל ואין יורדו כ"ד' וכו' ולא
כח שינוה ביד ב"ד וכן מה שכתב בסיון מ"ו ומכל מקום אין שלא
נודע בפירוט וזה לאטוילי אחר דיר' לביאע ע"ה שהוא קודם לו
בירושם הרי כה"ד שכתב שנין שלא נודע בפרוט בפירוט אין
מוציאין מיד אחר דכיוון ראובן הנפקד ואמר בסוף דבריו וז"ל אלא
שנין שדבר ביד לירי דן וסם מוקפס לדבר יש לחש לכל מה
שנאכח שאלת איש מתחת ידס דבר ששנין מחוקן ואם כן
וקי' ב"ד דליכא חרתי ויחזקת שלא נודע יורש ומחל כלל ע"כ :
ול"י מסא אין ראיה כלל דכי איחשל הסם בתשובה ו לא איחשל
אלא להשיב דאין להטיר יורש לנאכח כי אש בעידים שהוא סתור
הקרבן ולא נחזקו לטפס אש סוף דבר ששנין מיד הנפקד לו ביד
כ"ד' וכן מה שכתב בסיון ע"ו וזה לאטוילי מיד אחר אין כינתו
לומר שישאר כמזון ביד הנפקד ולא יוצאו מתחת ידו אלא לומר
דרוקא כהמור עובדי דמרי דן איסך דלויי ה"ה עמוח בנכים
ולכן לא הוצרכו להביא ראיה שאין לו אלא אשכח בזה"ה שאלת
שה"ה בשעור א' ולא אחר דכיוון הנפקד ולכך לירי ע"ה :

ומה סבביה המורה מסוף דבריו שכתב וז"ל אלא שכיון שסדר
 בא לירי בית דין וכו' אין מוסר לי ולי לא דהמספיק
 לחיוב הסודר המכרי כאלו נאסר בשנייה שהיו מדברי הריב"ש שם
 שכתוב בסוף דבריו אלא כיון שסדר בא לירי בית דין וכו' ונקיים
 לדבר ית לחוס וכו' שהוא חורג מעד דברי כדיון בשלם הדין ואמר
 סבביה דין אינם מחויבים ליתקן להם אלא כיון שסדר בא לפני בית
 דין וסם ונקיים לדבר ית לחוס וכו' וזה ודאי נמצא במור
 דני מעיינה פיר כחות השוכנים חתמל שם שכתב ס' בסוף
 השבועה אלא שכיון שסדר בא לירי ב"ד חורא אסורא דפרק
 המפקד בשבועה דהדין סבחה והמשך דבריו כך ס' ועוד שאולי
 מרי בר איסך סיה מוחק בנכסים ולכן לא הצריכו להביא עדים
 שאין לו חס משא"כ בדיון ז' ע"י דים נזיה דין לחוס לכל מה שאפשר
 כדי שלא יאח מחס ידם דבר שאינו מתקון. ולכן ית לחוס נדון
 זה דשמה ית עוד קרוב אשר סבחה ויחד ממנו ומכילה ראייה
 סבביה דין ית להם לחוס יותר כדלמדין בהמפקד בהדין סבחה
 היכי נעבד נוקמים לנכסים ידירים להחלף שביה סבחה ואין
 מוירדין קרוב לנכסי קטן. וקשה על הסוד שוברה דלמה לנו לחוס
 לזה סבבי דאורי געייטן סימוח וכו' וזה מלשן נחמה בחקק שטח ית
 וכו' אלא ודאי לכן חייטין חסן וסן דלמה נחמה סבחה שכיון שסדר
 בא לירי בית דין וסם ונקיים לדבר ית לחוס לכל מה שאפשר
 אם כן ש"מ סבביה דין חושטין לכל מה שאפשר וזה כוונה ופי'
 דברי הריב"ש ולא זולת ודבר הקצו שם החוספות קושא"ו ש' ארדק
 ממנה הריב"ש שוברה דהדין סבחה ותרע ארס נפסיס שטח ית
 ופי' גם סם סבביה לריאם דברי המדברי דלמה המפקד בהדין
 רבינו מאיר לאח שחמה וסינה פקדון ביד שמעון ויט לס' ב' גנים
 כ"י יטו סם וכו' והשיב דבר פסוק הוא שיטתו לו חלקו ואיך
 שבקין ליה ביד שמעון וכו' אין ראי' משם לסברה דלאן כמותם
 לפסוק בליהם אופן שבקין ליה ביד שמעון אלא לפסוק דין שיטת
 לחלק

[illegible]

צלב

דובלין

אז יל' שיל' מ"כ שהר"ש דפנק י"ש נכדו מירי ברנאי כנען
נכדו אבוב דלנא ואין ס"ר דס"ל דהוי מעטס דמתי אמר
אלה מכה אבוב דלנא קא אטינא דברנאי כס מירי שם מחנינא
וגמרא דפנק י"ש נכדו גבי נכדו כדלמנא דהס ברנאי וכוו מנהא
לקמן וברק נכד שהר"ש שם דאין ב"ח גוצה מאזנא דהוי ואין יל'
מעטס ראי אלה מעטס דמתי אמר אלה מכה אבוב דלנא קא
אטינא וסיימ ממש כשיטה סוגיא דשמשעין דפנק פק י"ש שמה
ובשיטה

[illegible]

תשובה מחלוקת הסוכנים והמספרים והמסוקים דהסוק מיימיה דלויחא צפרק מי שמת ק"ח פ"ח פ"ן שצדק נכסיו אביו צדחיו אביו ומס' נט' עוליה מיד הלקוחות שאלכחא פסוקא היל מנעם דלמך הס' דמי' למך אלח' מכה אטכ' דלכח' קלחיתא ויכח' הסוק'

2000-2001, 2001-2002, 2002-2003, 2003-2004, 2004-2005, 2005-2006, 2006-2007, 2007-2008, 2008-2009, 2009-2010, 2010-2011, 2011-2012, 2012-2013, 2013-2014, 2014-2015, 2015-2016, 2016-2017, 2017-2018, 2018-2019, 2019-2020, 2020-2021, 2021-2022, 2022-2023, 2023-2024, 2024-2025, 2025-2026, 2026-2027, 2027-2028, 2028-2029, 2029-2030, 2030-2031, 2031-2032, 2032-2033, 2033-2034, 2034-2035, 2035-2036, 2036-2037, 2037-2038, 2038-2039, 2039-2040, 2040-2041, 2041-2042, 2042-2043, 2043-2044, 2044-2045, 2045-2046, 2046-2047, 2047-2048, 2048-2049, 2049-2050, 2050-2051, 2051-2052, 2052-2053, 2053-2054, 2054-2055, 2055-2056, 2056-2057, 2057-2058, 2058-2059, 2059-2060, 2060-2061, 2061-2062, 2062-2063, 2063-2064, 2064-2065, 2065-2066, 2066-2067, 2067-2068, 2068-2069, 2069-2070, 2070-2071, 2071-2072, 2072-2073, 2073-2074, 2074-2075, 2075-2076, 2076-2077, 2077-2078, 2078-2079, 2079-2080, 2080-2081, 2081-2082, 2082-2083, 2083-2084, 2084-2085, 2085-2086, 2086-2087, 2087-2088, 2088-2089, 2089-2090, 2090-2091, 2091-2092, 2092-2093, 2093-2094, 2094-2095, 2095-2096, 2096-2097, 2097-2098, 2098-2099, 2099-2100, 2100-2101, 2101-2102, 2102-2103, 2103-2104, 2104-2105, 2105-2106, 2106-2107, 2107-2108, 2108-2109, 2109-2110, 2110-2111, 2111-2112, 2112-2113, 2113-2114, 2114-2115, 2115-2116, 2116-2117, 2117-2118, 2118-2119, 2119-2120, 2120-2121, 2121-2122, 2122-2123, 2123-2124, 2124-2125, 2125-2126, 2126-2127, 2127-2128, 2128-2129, 2129-2130, 2130-2131, 2131-2132, 2132-2133, 2133-2134, 2134-2135, 2135-2136, 2136-2137, 2137-2138, 2138-2139, 2139-2140, 2140-2141, 2141-2142, 2142-2143, 2143-2144, 2144-2145, 2145-2146, 2146-2147, 2147-2148, 2148-2149, 2149-2150, 2150-2151, 2151-2152, 2152-2153, 2153-2154, 2154-2155, 2155-2156, 2156-2157, 2157-2158, 2158-2159, 2159-2160, 2160-2161, 2161-2162, 2162-2163, 2163-2164, 2164-2165, 2165-2166, 2166-2167, 2167-2168, 2168-2169, 2169-2170, 2170-2171, 2171-2172, 2172-2173, 2173-2174, 2174-2175, 2175-2176, 2176-2177, 2177-2178, 2178-2179, 2179-2180, 2180-2181, 2181-2182, 2182-2183, 2183-2184, 2184-2185, 2185-2186, 2186-2187, 2187-2188, 2188-2189, 2189-2190, 2190-2191, 2191-2192, 2192-2193, 2193-2194, 2194-2195, 2195-2196, 2196-2197, 2197-2198, 2198-2199, 2199-2200, 2200-2201, 2201-2202, 2202-2203, 2203-2204, 2204-2205, 2205-2206, 2206-2207, 2207-2208, 2208-2209, 2209-2210, 2210-2211, 2211-2212, 2212-2213, 2213-2214, 2214-2215, 2215-2216, 2216-2217, 2217-2218, 2218-2219, 2219-2220, 2220-2221, 2221-2222, 2222-2223, 2223-2224, 2224-2225, 2225-2226, 2226-2227, 2227-2228, 2228-2229, 2229-2230, 2230-2231, 2231-2232, 2232-2233, 2233-2234, 2234-2235, 2235-2236, 2236-2237, 2237-2238, 2238-2239, 2239-2240, 2240-2241, 2241-2242, 2242-2243, 2243-2244, 2244-2245, 2245-2246, 2246-2247, 2247-2248, 2248-2249, 2249-2250, 2250-2251, 2251-2252, 2252-2253, 2253-2254, 2254-2255, 2255-2256, 2256-2257, 2257-2258, 2258-2259, 2259-2260, 2260-2261, 2261-2262, 2262-2263, 2263-2264, 2264-2265, 2265-2266, 2266-2267, 2267-2268, 2268-2269, 2269-2270, 2270-2271, 2271-2272, 2272-2273, 2273-2274, 2274-2275, 2275-2276, 2276-2277, 2277-2278, 2278-2279, 2279-2280, 2280-2281, 2281-2282, 2282-2283, 2283-2284, 2284-2285, 2285-2286, 2286-2287, 2287-2288, 2288-2289, 2289-2290, 2290-2291, 2291-2292, 2292-2293, 2293-2294, 2294-2295, 2295-2296, 2296-2297, 2297-2298, 2298-2299, 2299-2300, 2300-2301, 2301-2302, 2302-2303, 2303-2304, 2304-2305, 2305-2306, 2306-2307, 2307-2308, 2308-2309, 2309-2310, 2310-2311, 2311-2312, 2312-2313, 2313-2314, 2314-2315, 2315-2316, 2316-2317, 2317-2318, 2318-2319, 2319-2320, 2320-2321, 2321-2322, 2322-2323, 2323-2324, 2324-2325, 2325-2326, 2326-2327, 2327-2328, 2328-2329, 2329-2330, 2330-2331, 2331-2332, 2332-2333, 2333-2334, 2334-2335, 2335-2336, 2336-2337, 2337-2338, 2338-2339, 2339-2340, 2340-2341, 2341-2342, 2342-2343, 2343-2344, 2344-2345, 2345-2346, 2346-2347, 2347-2348, 2348-2349, 2349-2350, 2350-2351, 2351-2352, 2352-2353, 2353-2354, 2354-2355, 2355-2356, 2356-2357, 2357-2358, 2358-2359, 2359-2360, 2360-2361, 2361-2362, 2362-2363, 2363-2364, 2364-2365, 2365-2366, 2366-2367, 2367-2368, 2368-2369, 2369-2370, 2370-2371, 2371-2372, 23